

ဝန်ရင်း

Read on the move

ချစ်သော ယွန်းခင်ခင်

ဖြသန်းတင့်

The Lacquer Lady

E Tennyson Jesse

အခန်း (၁)

ချစ်သော ယွန်းခင်ခင်

အက်စ်အက်စ် - ဘင်္ဂလားသင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူမျှော်လင့်ထားသည်တို့ကို တစ်ခုမျှမတွေ့ရဟု ဖဲင်နီ (Fanny Moroni) တွေးမိသည်။ စစ္စလီကျွန်းမရောက်ခင် ရာသီဥတုတော်တော်ဆိုး၏။

ဖဲင်နီကို ကြည့်ရသည်မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေသော မျောက်တစ်ကောင် နှင့် တူသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ခံစားရ၏။ စစ္စလီကျွန်းမှ လွန်သည့်အခါတွင်မူ ဖဲင်နီသည် နေခြည်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကာ ချစ်စရာမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် အတွန့်အတွန့်တွေ လှိုင်းထနေသည့် ဂါဝန်၊ လည်ကုပ်လေးပေါ်တွင် ဆံခွေကလေး နှစ်ခွချကာ ဆံပင်ကို လူကြီးဆန်ဆန်ထုံးဖွဲ့၍ လူကြီးတစ်ယောက် ဟန်ပန်ပြောဆိုနေသည့်တိုင် အများကမူ သူ့ကို ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်နယ်ပင် ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။

ဤသည်မှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်။ အက်ဂါသာ (Agatha) ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အက်ဂါသာသည် သူ့ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသည့်တိုင် လူကြီးလိုမနေတတ်။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းအောင် ကလေးဆန်သည်။ သူနှင့်အတူ အက်ဂါသာလည်း ပါမည်ဆိုကတည်းက ဖဲင်နီ စိတ်ပျက်လှပြီ။

ကျောင်းတုန်းကမူ အက်ဂါသာသည် သူ့အတွက် အသုံးဝင်သည် မှန်

ပါ၏။ သို့ရာတွင် အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းတွင် သာသနာပြုဆရာလုပ်နေသည့် သူ့ဖခင်မှာ မန္တလေးသို့ ပြောင်းရသည့်အတွက် သူလည်း မန္တလေးသို့ လိုက်မည်ဟု ပြောသည့်အခါမှာ ဖဲင်နီ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သာသနာပြုကျောင်းရှိသည့်အတွက် သွားရုံသက်သက်ဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်သေး။ ယခုမူ သူ့ဖခင်က မန္တလေးရွှေနန်းတော်ကြီး၏ လက်စွဲတော်ဖြစ်သည်ဟု သိရသည့်အခါတွင် ကိုယ်ပါရော၍ မကြာခဏ ဆင့်ခေါ်ခံရပြီးလျှင် ဒုက္ခဟု ဖဲင်နီ တွေးမိနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိနှင့်အတူ အက်ဂါသာ ပါလာပြီ။ လွန်လေပြီးသော ကျောင်းသူဘဝက အကြောင်းတွေ၊ ကျောင်းနေဖက်တွေ အကြောင်းကို အက်ဂါသာ စိတ်ဝင်စားဆဲ။ ဗရိုက်တန်ကျောင်းမှာနေတုန်းက အတိတ်တွေကို ရင်ခုန်စရာပစ္စုပ္ပန်ထဲသို့ ပြန်၍ အသက်သွင်းနေဆဲ။

သည်အရာတွေအားလုံးကို ဖဲင်နီ ငြီးငွေ့လှပြီ။ မုန်းလှပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြီးကြပ်ခေါ်ဆောင်လာသည့် သာသနာပြုဆရာမ (သာသနာပြုဆရာ၏ ဇနီးလည်းမဟုတ်။ သာသနာပြုဆရာမတဲ့။) ကိုမူ သဘောကောင်းသည့် အက်ဂါသာ ကိုယ်တိုင်ကပင် မကြိုက်။ ဖဲင်နီအဖို့သော်မူ ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ သူ့အမည်က မစ္စစ်ဂါထရိုက်။ အမည်က ခပ်ထောင့်ထောင့်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အခါများတွင် ဖြူရော်ရော် နှာခေါင်းရှည်က ယုန်နှာခေါင်းလို ပွစိပွစိဖြစ်လျက်။ စကားကိုလည်း ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောတတ်သည်။ ရင့်သီးလွန်းသဖြင့် သူ့ကို သတ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။

“ဖဲင်နီ...ဆောင့်ကြွားကြွား မလုပ်နဲ့နော်။ ညည်းဟာ ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သတိလည်းထားဦး၊ ဗ

ရိုက်တန်တုန်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားပြီး ဝယ်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကို အင်းဝဘုရင် ရဲ့ မိဘုရားခေါင်ဆီကရတဲ့ ပစ္စည်းလေး၊ ဘာလေးနဲ့ ညည်းလျှောက် ကြွားနေတာကို ငါမသိဘူးများ မှတ်နေသလား။

ဟင်း...ဆိုင်က အကြွေးယူလာတဲ့ပစ္စည်းကို ညည်းမို့လို့ မတန်တရာ လျှောက်ကြွားနေတယ်အေ။ ဟိုရောက်ရင် အစစအရာရာ သတိထားနေ ပါနော်။ ကိုယ်က လက်ဆော့ချင်တဲ့ အစအနလေးရှိတာကို သတိထား ပြီးထိန်းပါ။ အင်္ဂလိပ်သွေးဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဒီလို လိမ်တာညာတာ၊ ကြွား တာဝါတာတွေ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ရှက်စရာကောင်းလှတယ်။

အေးလေ...တကယ်ကျတော့လည်း ညည်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းက အင်္ဂလိပ်သွေးမှ မစစ်ပဲကိုး။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် မို့ ညည်းကို ဘုရားသခင်က အင်္ဂလိပ်သွေး ရောပေးလိုက်တာပေါ့။ နိုင်ငံခြားသားတွေအကြောင်းကို ညည်းလည်းသိသားပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဟိုရောက်ရင် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရမယ်နော်”

သင်္ဘောပေါ်တွင် စိတ်ပြေစရာဆို၍ သူ့ကို အမျိုးကောင်းသမီးပျို ကလေးတစ်ဦးလို အရေးပေးဆက်ဆံသည့် လူငယ်ကလေးတွေ ပါလာ သဖြင့်သာ တော်တော့သည်။ ယင်းတို့မှာ အရာရှိကလေးတစ်ဦး၊ ရန် ကုန်မှ ခပ်ဖိုင်ဖိုင်ကုန်သည်တစ်ဦး။ သူ့ကို ခရီးသည်အချို့က ငါးမူးစေ့ဟု လှောင်ပြောင်ခေါ်ကြသော်လည်း ဖဲင်နီနှင့်မူ အလွမ်းသင့်သည်။ သီဟိုသို့ လက်ဖက်ခြံသွားစိုက်မည့် လူငယ်နှစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

အက်စ်အက်စ် - ဘင်္ဂလား သင်္ဘောကြီး စူးအက်တူးမြောင်းထဲသို့ ဖြတ်သည့်အခါတွင် သူတို့သည် စူးအက်တူးမြောင်း၏ အကြောင်းကို ဖဲ င်နီအား အပြိုင်အဆိုင် ရှင်းပြကြ၏ ။ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ခေါ်လာသ ည့် မစ္စစ်မာဂါထရွိုင်က ပြောချင်သလို ပြောစေ၊ သူ ဂရုမစိုက်။ သူတို့

တစ်တွေအားလုံးကမူ ဖဲင်နီအား ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်လို သဘောမထားကြ။

သူတို့အားလုံးကပင် ဖဲင်နီကို လှသည်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးသည်ဟု ဆိုသည့်အခါတွင် ဖဲင်နီ ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ အက်ဂါသာကမူ သူတို့ကိုမကြိုက်။ နှာခေါင်းတွေ နီရဲအောင် စိတ်မဆိုးသည့် အခါ၌ အက်ဂါသာသည် ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ရှိသည့်တိုင် သူသည် ဖဲင်နီလို မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်။ ညဉ့်နက်သည့်အခါတွင်မှ ဖဲင်နီသည် သူတို့နှင့် အက်ဂါသာတို့ အတူစီးသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ မျိုး၌ ဆင်စွယ်နှစ်လို ဖြူဖွေးသည့် ပါးပြင်သည် နီမြန်းလျက် မျက်လုံးက တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်။

ဖဲင်နီသည် ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။ လွမ်းမိုးနိုင်ခြင်း ၊ လည်လည်ပတ်ပတ်ရှိခြင်း စသည့်ချစ်စရာကောင်းသော အရည်အသွေးများဖြင့် ရွှန်းစိုလျက်။ ထိုအရာသည် ဘဝ မဟုတ်လော။ အက်ဂါသာသည် သူ့ကိုကြည့်၍ မနာလိုဝန်တိုခြင်း ဖြစ်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်း၌ သူ့ကို အထင်သေးခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

မှန်သည်။ သူသည် ဖဲင်နီလောက် ရုပ်မချော။ နှာခေါင်းကလေး အနည်းငယ်ပြားသည်ကို ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖဲင်နီကမူ အကျင့်ကောင်းသည့် မိန်းကလေး မဟုတ်ဟု သူထင်သည်။ လောကတွင် ရုပ်အဆင်းသည် အရေးမကြီး။ အချင်းသာလျှင် အရေးကြီးသည် မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် ဖဲင်နီတစ်ယောက် ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းနေခြင်းကမူ တရားသည်ဟု မထင်။

စင်စစ် ဖဲင်နီသည် ဘာမျှလှသည်မဟုတ်။ သူ့ကိုတစ်စစီ ဆွဲဖြုတ်လိုက်လျှင် ဘယ်နေရာကမျှ မလှတော့။ မျက်နှာက ခပ်ပြားပြား၊

နာခေါင်းက ခပ်ပြားပြား။ ထို့ပြင် ကပြားရုပ်လည်း ပေါက်နေသေးသည်။ သို့တိုင် မိန်းမပီသခြင်း ဟူသော ဓာတ်တစ်မျိုးသည် ဖဲင်နီကိုယ်မှ လှိုင်းဖြာထွက်သလို ဖြာထွက်လာကာ အက်ဂါသာ၏ ရှုံ့တွနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏ ။ သူ့ပါးစပ်သည် တင်းကျပ်စွာ စေ့သွားသည်ဟု အက်ဂါသာ ထင်လိုက်သည်။ ဖဲင်နီကိုကြည့်ရသည်မှာ မသတိစရာ။ ထို့ကြောင့် အက်ဂါသာသည် ဖဲင်နီကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းနေသည်။

သူတို့အခန်းလေးထဲသို့ ဖဲင်နီပြန်လာသည့်အခါတွင် ဖဲင်နီကိုယ်မှ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသဖြင့် အက်ဂါသာသည် စိတ်တိုသွားသည်။

အက်ဂါသာက လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့်..

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် နောက်ကျနေရတာလဲ။ မစွစ်မာဂါထရွိုင် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့”

ဖဲင်နီက သီချင်းကလေး တအေးအေးညည်းနေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ မစွစ်မာဂါထရွိုင် မကြိုက်လျှင်လည်း ဂရုမစိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အလကား ကြောင်အိုမကြီး။ သည်လိုမိန်းမကြီးကို ဘယ်လိုလူမျိုးကများ လက်ထပ်ယူပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။

“မင်းလုပ်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး ဖဲင်နီ၊ နည်းနည်းတော့ လွန်လွန်းပြီ။ ဒီအချိန်ထိအောင် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဘာလုပ်နေရတာလဲ”

“အိုး...ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ စကားပြော နေကြတာပေါ့။ သူတို့ကလည်း ပြောတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ပြောတယ်။ ဒီနေ့ညမှာ မစွတာဂျက်ကော့က ကိုယ့်ကို တံငါကွန်တိုင်ကို ပြတယ်”

“ပြချင်ရင် နေ့လယ်နေ့ခင်း အချိန်ရှိတုန်းပြပါလား”

ဖဲင်နီ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်လိုက်၏။

“ဟဲ့..တံငါကွန်တိုင်ဆိုတာ ကြယ်ကိုပြောတာဟဲ့။ နေ့လယ်ကြီးမှာ ဘယ်နှယ် မြင်ရမှာလဲ”

“အေးလေ..ကိုယ်ပြောတာ၊ မင်းနားလည်ပါတယ်၊ ဂျက်ကော့လည်း နားလည်မှာပါ။ လူကိုက ပုံမကျ ပန်းမကျနဲ့။ ဝကလည်း ဝသေးတယ်”

ဖဲင်နီက သူ့ကို နားမလည်သလို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်ကာ..

“အဲဒါ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဟုတ်ပါတယ်၊ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီလူက..”

“အက်ဂါသာ..ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ ဘာလဲ ကိုယ်က သူနဲ့ ပရောပရည်လုပ်တယ်လို့ ထင်လို့လား။”

အက်ဂါသာ၏ ပါးပြင်ဖြူဖြူသည် နီမြန်းသွား၏။ ဒဲ့တိုးကြီး အမေး ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှက်သွားသည်။

ဖဲင်နီသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။ ဂျက်ကော့သည် သူ့ကိုနမ်း သွားကြောင်း အက်ဂါသာ သိလျှင် သူ့ကို မုန်းတော့မည်။ သူ့ကို အက်ဂါ သာ မမုန်းစေချင်။ မနာလို ဝန်တိုရုံသာ ဖြစ်စေချင်သည်။ ခပ်ဝဝ ဂျက် ကော့၏ အနမ်းက တစ်မျိုး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သဘောအရာရှိ ကလေး၏ အနမ်းပုံစံနှင့်မတူ။ သည်အကြောင်းကို အက်ဂါသာကို ဖွင့် ပြော၍ မဖြစ်။ ဂျက်ကော့၏ အနမ်းသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျော့ပျောင်းသွားစေသည်။ သဘောအရာရှိလူငယ်၏ အနမ်းတွင် ထိုသို့ သော စွမ်းအားမရှိ။ အတွေ့အကြုံသစ်ကို တွေ့နေရသော ဖဲင်နီအတွက် အရာရာသည် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်း ကို အက်ဂါသာကို ပြန်ပြောဖို့ မဆိုထားနှင့်။ သူ့ကိုသူပင် ပြော၍ မဖြစ်။

“ကိုယ့်ကို မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

ဟု ဖဲင်နီက ဒေါသဖြင့်မေးသည်။ အက်ဂါသာသည် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်တွေ ခုန်နေသည်။

“မင်း...မင်း သူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်..မင်း.. သူနဲ့... သူနဲ့...”

ဖဲင်နီက ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ပေါ်အောင်ပြုံး၍ ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်...ဖဲင်နီ၊ တကယ်လားဟင်၊ တကယ်လား”

“ဟုတ်တယ်..တကယ်ပဲ။ သူတင် မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက်နဲ့ကို တွဲပြလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ်က ကိုယ်လုပ်ချင်ပြီဆိုရင် ဘာမဆိုရအောင် လုပ်တတ်တယ်”

ဟု ဖဲင်နီတွေ့နေသည်။ သို့တွေ့ရင်း ဖဲင်နီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် နွေးလာ၏ ။ သူ့ပါးပြင်သည် နီမြန်းလာကာ မျက်လုံးများသည် တဖျပ်ဖျပ်တောက်လာသည်ကို သူသိလိုက်သည်။ သူသည် လောကကြီး တစ်ခုလုံးတွင် ရှင်သန်မှု အရှိဆုံးသောအရာ။

အက်ဂါသာသည် ဖဲင်နီခေါင်းညိတ်ပြသည့်အခါတွင် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ထိုတုန်လှုပ်မှု လွန်မြောက်သွားသည့်အခါတွင် သူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။ လောကကြီးတွင် သူတစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသောအရာကို တွေ့လိုက်မြင်လိုက်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလာသည်။ ပရော်ပရည်ဆိုသည့် စကားသည်ပင်လျှင် သူ့စိတ်ထဲတွင် နားဝင်ချီသလို။ ဟုတ်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် တစ်နေ့တွင် ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံကြရမည်သာ။ သို့မဟုတ်လျှင် လောကကြီးဟူ၍ မည်သို့ဖြစ်လာမည်နည်း။

ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။ အက်ဂါသာသည် “အအို” ဘဝကို

ရေးတေးတေး သဘောပေါက်သည်။ တစ်နေ့တွင်မူ ထိုဘဝကို တွေ့ရမည်သာ။ မိန်းကလေးချောချောများသည် ထိုအကြောင်းကို သိပ်မတွေးကြသော်လည်း တစ်နေ့တွင်မူ သူတို့သည် ထိုဘဝကို ရှောင်လွှဲ၍ မလွတ်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကိုယ်ယူမည့် ယောက်ျားသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လိုသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကလေးတွေရလာကာ သူတို့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနိုင်မည်။ သူတို့တစ်တွေကို ဗရင်ဂျီပီသသည့် အင်္ဂလိပ်လေးတွေဖြစ်လာအောင် မွေးမြူရမည်။

ဖဲင်နီက မည်းနက်တောက်ပြောင်သည့် သူ့ဆံပင်များကို ဖြေချလိုက်သဖြင့် အက်ဂါသာ၏ အတွေးသည် အမျှင်ပြတ်သွားသည်။ ဆံပင်များသည် ဖဲင်နီ၏ ပခုံးသေးသေးလေးပေါ်သို့ ရေတံခွန်တစ်ခုလို သွယ်ဖြာဆင်းလာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ခါးပေါ်သို့ ဝဲကျနေ၏ ။

“မင်းဆံပင်တွေ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်”

အက်ဂါသာက မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင် ပြောလိုက်၏ ။ သူမပြောဘဲ မနေနိုင်။ ဖဲင်နီ၏ ဆံပင်တွေက အံ့ဩစရာ။ မြန်မာပြည်က ရေလာခပ်သူ အမျိုးသမီးတိုင်းတွင် သူ့လို အံ့ဩစရာကောင်းသည့် ဆံပင်တွေရှိကြောင်း ဖဲင်နီကို မပြောမိပါ။ သူ့ဆံပင်ကောင်းသည်ကို ကြည့်ရင်း ထိုအကြောင်းကို မေ့နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ညရောက်၍ ဆံပင် ကပိုကရိနှင့် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည့် ဖဲင်နီကို မြင်ရသည့်အခါတွင် အက်ဂါသာသည် ထုံးစံအတိုင်း မနာလိုဝန်တိုဖြစ်မိပြန်သည်။ ဖဲင်နီသည် စက်ဆုပ်စရာ၊ ကြောက်စရာဟု သူထင်သည်။ ဘယ်အမျိုးကောင်းသမီးမျှ သူ့လို ဆံပင်ကပိုကရိဖြင့် နေလေ့မရှိ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်သည် ပိုးမျှင်လိုနုသော ဆံပင်နွယ်

ကလေးများကို ဖွဲ့နေလိမ့်မည်။ သူ့ဆံပင်က ဖဲင်နီဆံပင်လိုမဟုတ်။ ခပ်ပါးပါး အမွှေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့်။ အက်ဂါသာသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် သူ့ကို အထင်သေးသည့် စကားမျိုးတွေကို ပြောနေမိသည်။ ဖဲင်နီကလည်း သူ့ကို ဖြေရှင်းချက်ထုတ် မနေတော့။ အမှန်အားဖြင့် သူ့ခေါင်းတွင် တွယ်ထားသည့် ဆံထိုးကျွတ်ကျသွားသဖြင့် ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်က တစ်တွေ့ကြီး။ ဆံညှပ်မပါဘဲ သိမ်း၍မရ။ ဤတွင် ဖဲင်နီသည် ဆံပင်ကို ပြန်မထုံးတော့ဘဲ သည်အတိုင်း ထားလိုက်ရ၏ ။

“ကိုယ့်ကို သက်သက်လိမ်နေတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်...မင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ့ခဲ့တာပါ”

“ဪ...ခက်ပါဘိတော့ အက်ဂါသာရယ်။ တွေ့ခဲ့တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ မင်းဟာ တော်တော်ခက်ပါလား။ တကယ်တော့ မင်းလည်း ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ မင်းကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေး ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကိုလည်း မင်းပြန်ကြည့်ပါဦး။ ဘာတွေ ဆွဲထားသလဲဆိုတာ မင်းတွေ့မှာပေါ့”

“ဘာ...ကိုယ့် ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ထဲမှာ ..ဟုတ်လား”

အက်ဂါသာ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။ သူ့ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်သည် လက်အိတ်ထည့်သည့် သေတ္တာကလေးထဲတွင် သော့ခတ်သိမ်းနေကျ။ သေတ္တာအဖုံးပေါ်တွင် နန်းတော်ပုံ ဖန်စီအတုံးကလေးပင် တင်ထားသေးသည်။ သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သော့ကိုယူပြီး ထိုသေတ္တာလေးကို တမင်ဖွင့်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

“မင်း...အင်္ဂလိပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်မသိအောင် ယူကြည့်တာပေါ့။ မင်းမို့လို့ မရှက်တယ်”

ဖဲင်နီက ပုခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ကာ..

“မင်းလည်း ကြွေရင်ကြီး ဟန်ဆောင်နေတာပါ”

အက်ဂါသာသည် လက်ကိုင်ပဝါထည့်သည့် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ဖွင့်ကာ သော့ကို မွှေနှောက်ရှာပြီးနောက် လက်အိတ်သေတ္တာကို ဖွင့်သည်။ လက်ကိုင်အိတ်များအောက်တွင် ကြေးညှပ်ကလေးဖြင့် ညှပ်ထားသည့် ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို တွေ့ရ၏ ။ ထိုဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို ယူ၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့အမြတ်တနိုးထားသည့် ပုံကလေးရှိသေး၏ ။

သူ့ကိုယ်တိုင် မဆွဲတတ်၊ ဆွဲတတ်ဖြင့် ဆွဲထားသည့် ပုံကလေးဖြစ်သည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် လည်စည်းနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်။ လှပသည့်မုတ်ဆိတ်မွှေးက အောက်သို့ဝဲကျလျက်။ ပုံအောက်တွင် “သီလဆေးပေးသူ”ဟု ရေးထားသည်။ အဝတ်အစားလဲရင်း ဖဲင်နီ ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သည်။

“ဘာလဲ.. မင်းဆွဲထားတဲ့ပုံကို ကိုယ်ယူတယ် ထင်လို့လား၊ စိတ်ချပါ၊ မင်းဟာကို ကိုယ်မလုပ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကိုလည်း စိတ်ပျက်တယ်”

“ဘာကိုယ့်ဟာလဲ မင်းစကားတွေ သိပ်ရိုင်းတာပဲ။ ဒီထဲကပုံကလည်း ဘယ်သူ့ပုံမှ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကူးတည့်ရာ ဆွဲထားတဲ့ပုံ”

အက်ဂါသည် လိမ်ပြောလေ့မရှိကြောင်း ဖဲင်နီ သိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကူးတည့်ရာဆွဲသည့်အခါတွင် ဖဲင်နီသည် ပို၍ လှောင်ချင်လာသည်။

အက်ဂါသာက ဆက်၍ ...

“ဒီလောက်မှ မင်းမသိတော့ဘူးလား၊ တကယ့်ဘုန်းကြီးဆိုရင် ဘယ်မှာ မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေ ထားပါ့မလဲ၊ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးဆိုတာ မုတ်ဆိတ်

မွေးထားလို့ရလို့လား။ ကိုယ်က မုတ်ဆိတ်မွေးထားတာကို မြင်ဖူးလို့ ဆွဲထားတာ”

“ဆာဂါကာဟတ်ဆိုသူက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းအသိတွေထဲမှာ ဒီလို ဆာ ဘွဲ့ရတဲ့ လူတွေရှိတယ်လို့ ကိုယ်မကြားဖူးပါဘူး”

အက်ဂါသာသည် ပုံဆွဲထားသည့်စက္ကူကို ထောင့်တန်းဆုတ်ဖြကာ သင်္ဘောဝမ်းပေါက်နားသို့ သွားပြီး စက္ကူစလေးများကို လွှင့်ပစ်လိုက် သည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချင်သည့် ဖဲင်နီက သူ့အနားတိုးသွား ကာ..

“ဆောရီးကွယ်...မင်းမကြည့်စေချင်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို ကိုယ် ယူကြည့်မိတယ်။ ကိုယ့်ကိုတောင် လျှို့ဝှက်ထားသလားဆိုပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ယူကြည့်မိတာပါ။ ဒီအထဲမှာ ပုံကိုတွေ့တော့ မင်း အဆက်ပဲလို့ အောက်မေ့လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ မင်းအပေါ်မှာ ဘာမှ လျှို့ဝှက်မထားပါဘူး”

အက်ဂါသာသည် သူ့စကားကိုယုံသွားကာ မျက်နှာလေးမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွား ပြီးမှ ပြန်၍ ကြွခြေဆည်လိုက်သည်။ သူ့ကို မနာလိုဝန်တိုနေမည့်အစား ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားသည်ကမှ စိတ်သက်သာရာရ ဦးမည်ဟု တွေးမိသဖြင့် အက်ဂါသာက...

“ဖဲင်နီ..မင်းဟာ ကလေးဆန်တုန်းပဲနော် ။ ဘာမှ ရှေ့နောက်မ စဉ်းစားဘူး”

“ဘာရယ်..ကိုယ်က ကလေးဆန်တုန်းပဲ ဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးတွေက ကိုယ့်ကို အဲဒီလို မထင်ဘူး။ သူတို့က ကိုယ့်ကို”

“အမလေး.. ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒီလောက်လည်း အထင်မကြီးနေစမ်းပါ

နဲ့၊ မင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ယောက်ျားလေးတွေက အလေး အနက်ထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျက်ကော့ဆိုတဲ့ ကုန်သည်ရယ်၊ သဘောက အရာရှိပေါက်စကလေးတွေရယ်လောက်ကသာ မင်းကို အထင်ကြီးနေကြတာ။ မစ္စတာဒန်းဗားစ်တို့လို လူတွေနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါလား။ မင်းကို ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်”

ဖဲင်နီက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါ..ဒီလူကြီးအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့။ ကြည့်ရတာကို က ထုံတုံတုံနဲ့။ ဒီလိုလူမျိုးကြီးနဲ့လည်း စကားမပြောချင်ပါဘူး။”

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ အက်ဂါသာ မြင်အောင် ဒန်းဗားစ်နှင့် စကားပြောပြလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်၏ ။

ဒန်းဗားစ်က အိုင်စီအက်စ်ခေါ် အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံ အရာရှိတစ်ဦး၊ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်။ အက်ဂါသာ မြင်သာလာအောင် သူနှင့် တွဲပြလိုက်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် ဒန်းဗားစ်သည် သူ့ကို နှစ်ပြားဖိုးလောက် မျှ ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဖဲင်နီသိသည်။ အက်ဂါသာက ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောသွားသဖြင့် သူ့ကိုလည်း ဖဲင်နီ မုန်းသည်။

*

အခန်း (၂)

လှေကလေး

ဒေင်က ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီးများသည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ အက်စ်အက်စ်ဘင်္ဂလား သင်္ဘောကြီးသည် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏ ။ ဘေးတွင် မရမ်းပြာရောင်လဲ့လဲ့ သန်းနေသည့် ခြောက်သွေ့သော အာရေဗျတောင်တန်းကြီးများကို မြင်ရသည်။ သူတို့မရောက်ခင် မုန်တိုင်းတိုက်ထားသဖြင့် ပင်လယ်သည် ယခုတိုင် လှိုင်းကြီးနေဆဲ။ နေဝင်လုဆဲဖြစ်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အရိပ်များသည် ရှည်လာကြလေပြီ။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် နေခြည်ကြောင့် ရွှေရောင်သမ်းလျက်ရှိ၏ ။

ထိုစဉ် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဖြစ်မြဲထုံးစံဖြစ်သော သင်္ဘောလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားပြီဟူသော စကားသည် တစ်ယောက်ပါးစပ်မှ တစ်ယောက်နားသို့ ရောက်သွားကြ၏ ။ ပင်လယ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာတွေ့၍ ထိုအရာဆီသို့ သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သူက ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးများက တွေ့သမျှကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြသည်။

ဖင်နီသည် ကုန်းပတ်လက်ရမ်းဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကာ အများနည်းတူ ပင်လယ်ပြင်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ နေရောင်ဟပ်နေသော ရေပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် မည်းမည်းအစက် အပြောက်ကလေးတစ်ခုကို မြင်ရ၏ ။

ခရီးသည်တွေက အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ရေကြောင်းပြတံတားပေါ်တွင်မူ မာလိန်မှူး
သည် တစ်စုံတစ်ရာကို အမိန့်ပေးလျက်ရှိ၏ ။

“ဘာပါလိမ့်”

“ဟိုမှာလေ...မမြင်ဘူးလား၊ လှေကလေးတစ်စင်း မဟုတ်လား၊
ဟင်..လှေပေါ်ကလူတွေတော့ သေကုန်ကြပြီထင်တယ်”

သင်္ဘောကြီးသည် စက်ရှိန်ကို နှေးလိုက်၏ ။ သူတို့မြင်ရသည့်အရာ
မှာ သူတို့ထင်သလို သင်္ဘောပျက်မှ လှေကလေးတစ်စင်းမဟုတ်၊ ရွက်ချ
ကာ သူတို့ဆီသို့ လှော်ခတ်လာနေသော တိုင်းရင်းသား လက်ထွင်းလှေ
ကလေးတစ်စင်း ဖြစ်နေသည်။ လှေကလေးမှာ လှိုင်းလုံးကြီးပေါ်တွင်
တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့်။ သို့ရာတွင် လှေပေါ်တွင် ပါလာသူများသည်
အစာငတ်၊ ရေငတ်ဖြစ်ကာ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေသူများဖြစ်နိုင်သည်။
သင်္ဘောကြီးကို စက်ရပ်လိုက်သည့်အခါ ခရီးသည်များက သူ့ထက်ငါ
တိုးဝှေ့ကြည့်ကြသည်။ ဖင်နီမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်
လေး ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့သို့မတိုးနိုင်။

ထိုစဉ် နူးညံ့သည့် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏ ။

“လာ..လာ..ကလေးမ၊ ကိုယ် ကိုင်ထားပါ့မယ်”

ဖင်နီသည် သူ့ခါးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသည့် ဂျက်ကော့၏လက်ကို
ဖြုတ်မပစ်ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ တိုင်းရင်းဖြစ်
လက်ထွင်းလှေကလေးမှာ ကိုက်တစ်ရာခန့်အဝေးရှိ လှိုင်းလုံးကြီးများ
ပေါ်တွင် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ လှေမှာ ဆယ့်ငါးတန်လောက်
ရှိသည့် အမိုးပက်လက်လှေကလေးဖြစ်ပြီး လှေပေါ်တွင် လူတွေပြည့်
ကျပ်လျက် ရှိ၏ ။

အက်စ်အက်စ် ဘင်္ဂလား သင်္ဘောကြီးသည် သူတို့ကိုအချက်ပြု၍ ခေါ်သည့်အခါတွင် ခါးတောင်အောက်ပိုးကျိုက်လျက် ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာဖြင့် လူမည်းနှစ်ဦးသည် လက်ထွင်းလှေကလေးတစ်စင်းကို ရေးချပြီး သူတို့ဆီသို့ လှော်ခတ်လာကြသည်။

မှန်မှန်ဖြင့် လှော်လာကြသည့် လူမည်းနှစ်ဦးက..

“ရေပေးပါ..။ ကျွန်တော်တို့ ရေပြတ်နေလို့”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းအော်ကြ၏ ။

ရေ..ရေ..။

ညနေခင်းလေထဲတွင် ထိုအသံသည် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။

“ပင်လယ်ထဲမှာ ရေပြတ်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့၊ သနားပါတယ်”

ဟု သင်္ဘောပေါ်က ခရီးသည်များက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ အချို့ခရီးသည်များက လှေတွင်လွင့်ထူထားသည့် မရမ်းရောင်အလံမှာ ဇန်ဇီဘားအလံ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကမူ ဒုက္ခရောက်ကြောင်း အချက်ပေးသည့်အလံဟု ငြင်းကြ၏ ။

လှေဦးတွင် ခပ်ငယ်ငယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက် ထိုင်လျက်ရှိပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မူ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ဝတ်ရုံဖြူဝတ်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ထိုင်လျက်ရှိကာ သူ့ဘေးပတ်လည်တွင်လည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အပါအဝင် လူတစ်ကျိပ်ကျော်ခန့် ပိုင်းဖွဲ့ထိုင်လျက်ရှိကြ၏ ။

ဝတ်ရုံဖြူလူကို ကြည့်ရသည်မှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ အက်စ်အက်စ် ဘင်္ဂလား သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ကြိုးလှေကားကို ချ

ပေးလိုက်၏ ။ အသားမည်း သင်္ဘောသားများနှင့် တတိယတန်း ခရီးသည်များလည်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ လက်ထွင်းလှေ ကလေးမှာ ကြိုးလှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်လာလေပြီ။ သို့ရာတွင် လှိုင်းကြီးသဖြင့် ကြိုးလှေကားမှာ လာလိုက်၊ လှိုင်းဖြင့် ပြန်ပါသွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ လှေဝမ်းထဲတွင်လည်း ရေတွေ ဝင်ကုန်ပြီ။ သည်လောက် ရေဝင်လျှင် ရေစည်ကြီးတစ်လုံးကိုတင်၍ လှေကြီးဆီသို့ ချောချောမောမော ပြန်သွားနိုင်ဖွယ်မရှိ။

သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ သံမဏိကြိုးကြီးတစ်ချောင်းကို ချပေးလိုက်၏ ။ လူမည်းနှစ်ယောက်သည် သံမဏိကြိုးကြီးကိုဆွဲကာ လှေကြီးဆီသို့ လှော်ခတ်သွားကြ၏ ။ ထိုကြိုးဖြင့် လှေကိုဆွဲရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သံမဏိကြိုးကြီးမှာ လေးလံလှသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခရီးပေါက် အောင် မလှော်နိုင်။

ထိုစဉ် လှေပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည် အဝတ်အစားကိုပင် မချွတ် နိုင်တော့ဘဲ ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချကာ ကြိုးကိုကူဆွဲပေးရန် သူတို့နှစ် ယောက်ဆီသို့ ကူးလာသည်။ ခဏကြာလျှင် သံမဏိကြိုးဖြင့် လှေကို ချည်ပြီး လှေကြီးဆီသို့ လှမ်းဆွဲ၏ ။ ကြိုးချည်ပြီး ဆွဲနေရသည်မှာ နာရီဝက်လောက်ကြာသွားသည်။

အနီးသို့ရောက်၍ လှေပေါ်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လှေပေါ်မှ လူများမှာ ပင်လယ်ထဲတွင် ဒုက္ခရောက်လာသည့် လက္ခဏာကို မတွေ့ရ။ အနီးသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ရေတစ်စည်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ဆန်အိတ်နှစ် လုံးကို ချပေးသည်။ လှေပေါ်မှလူများသည် သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆို၍ ရွက်ကိုတင်ပြီး ထွက်သွားကြ၏ ။ အက်စ်အက်စ် ဘင်္ဂလားသည် လည်း စက်နှိုးကာ ဆက်၍ ခုတ်လာခဲ့သည်။

ဖဲင်နီသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးကို တွေး၍ ပျော်သည်။ ဂျက်ကော့သည် သူ့ခါးကလေးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ကိုင်၍ မြှောက်ပေးပုံ၊ လှေထဲကလူတွေ ဒုက္ခရောက်၊ မရောက် ငုံ့ကြည့်ရသည့် အဖြစ်။ သို့ရာတွင် သူကြည်နူး ကျေနပ်လိုက်ရသည်မှာ ဘာမှမကြာလိုက်။ သူ့ဘေးလက်ရန်းတွင် ရပ်နေသူကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒန်းဗားစ်။

“ဟင်...လှေပေါ်မှာ ဘာမှလည်းဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သက်သက်မဲ့ လာတောင်းတာ ထင်တယ်”

ဟု ဖဲင်နီက ဂျက်ကော့ကို လှည့်ပြောလိုက်၏ ။

ဂျက်ကော့က သူ့ခါးကျဉ်ကျဉ်ကလေးကို ကိုင်ထားရာမှ မလွှတ်သေးဘဲ...

“မင်းကို လာကြည့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ရေကြောင်းမှားလာလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီက မိတ်ဆွေကကော တယ်လိုထင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

ဒန်းဗားစ်ကို သည်လောက် တရိုတသေ လုပ်နေရသည့်အတွက် ဖဲင်နီမုန်းသည်။ သို့ရာတွင် ဒန်းဗားစ်က သူတို့ဘက်သို့လှည့်၍ စကားပြောသည့်အခါတွင်မူ ဖဲင်နီ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဒီလိုပဲ သင်္ဘောတွေဆီလာပြီး တောင်းတတ်တယ်၊ အမှန်ကတော့ ဒီစက်လှေဟာ အာဖရိကအရှေ့ကမ်းခြေနဲ့ အာရေဗျက ကုန်သည်တွေ၊ ခရီးသည်တွေ ပို့နေတဲ့ လှေတွေပဲ။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ သင်္ဘောတွေလိုက်ရင် ဒီကောင်တွေ ဒီလိုပဲ ဒုက္ခရောက်သလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်ပြီး၊ အကူအညီတောင်းလေ့ရှိတယ်။ အမှန်ကတော့ သူတို့ဧရာထဲမှာ စားနပ်ရိက္ခာအပြည့်၊ ရေအပြည့်ပါပြီးသား၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက...”

ဒန်းဗားစ်သည် ပခုံးကို တွန့်လိုက်၏။ ဖဲင်နီ၏ ဇဝေဇဝါအမူအရာကို မြင်လိုက်သည့် အခါတွင် ဒန်းဗားစ် ပြုံးသည်။

“ဟေ့...ဘာတွေကို တွေးနေတာလဲ”

သူက ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို မေးသလို မေးလိုက်သည်။ သူ့လိုအတန်းအစားက ကြည့်လျှင် မိမိသည် ကလေးမလေးသာသာပင် မဟုတ်လော။ မိမိသည် သူ့ကို တခြားလူများနှင့်အတူ ကိုင်ထားဆဲ။ သည်လိုကြည့်လျှင် သူသည် အတင့်ရဲသည့် ချစ်စရာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မျှသာ။

“ဟုတ်တယ်နော်...၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးက လှေကလေးတစ်စင်းက အရပ်ခိုင်းတာနဲ့ ရပ်ပေးရတယ်ဆိုတော့။ ပြီးတော့ လှေပေါ်မှာလည်း လူမည်းတွေချည်းပဲ။ ဒီသင်္ဘောက ပင်လယ်ကူးစာပို့ သင်္ဘောကြီး။ သင်္ဘောပေါ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ခရီးသည်တွေနဲ့”

ဒန်းဗားစ်က သူနားလည်အောင် မည်သို့ပြောရမည်ကို စဉ်းစားသည့် ဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ တွေ့နေပြီးမှ...

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ ပင်လယ်မှာ သင်္ဘောကို တစ်စင်းက အကူအညီတောင်းလို့ရှိရင် မငြင်းရဘူး။ ဒါဟာ ပင်လယ်မှာလိုက်နာရတဲ့ ဥပဒေပဲ။ အကူအညီ တစ်ခုခုလိုချင်ရင် လူမည်းကလည်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကို အရပ်ခိုင်းနိုင်တယ်။ သင်္ဘောကြီးကလည်း ရပ်ပေးရတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့လူတွေ ပါပေစေ။ သူတို့က ရပ်ပေးပါလို့ပြောရင် ရပ်ပေးရတာပဲ။ လောကဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။ ခုဆိုရင် တို့မှာ နာရီဝက်လောက် အချိန်ကုန်သွားပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် တို့အနေနဲ့ ငြင်းပယ်လို့ မကောင်းဘူး။ ဘယ်နေရာကိုပဲ ရောက်ရောက် ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာရမှာပေါ့”

“အဲဒီဥပဒေက ပါလီမန်လွှတ်တော်မှာလုပ်တဲ့ ဥပဒေမျိုးလားဟင်”

ဒန်းဗားစ်သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ရယ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားမလည်နိုင်သော ဘာသာစကားမျိုးဖြင့် စကားပြောဆိုနေကြလေပြီ ဆိုသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဖဲင်နီ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲတွင် အတွေးသစ်တို့သည် ခေါင်းပြုလာကြသည်။ လောကကြီးတွင် မိမိနားလည်ခြင်း မရှိသေးသော အတွေးအခေါ်မျိုးတွေ အများကြီး ရှိပါသေးကလားဟု သူသတိရလာသည်။ ဖဲင်နီသည် အကူအညီပေးသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဂျက်ကော့ကို ပြောပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ အသာရန်းထွက်လိုက်၏။

သည်လောကတွင် ဒန်းဗားစ်တို့လို အထက်တန်းကျသူတွေ အများကြီးရှိဦးမည်။ သူတို့လို လူတွေနှင့် ပေါင်းသင်းရသည်မှာ ဟန်ကျသည်ဟု ဝိုးတိုးဝါးတား တွေးနေသည်။ သူ့လိုလူမျိုးက မှောင်ရိပ်တွင် သူ့ဆံပင်တွေကို ဖြေချခိုင်းကာ လက်ချောင်းများနှင့် တဖွဖွ စမ်းနေမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။

ထိုစဉ် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အောက်တန်းကျသော ခံစားမှုသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဒန်းဗားစ်ကမူ သူ့ကို အပေါ်စားဆန်သည်၊ အောက်တန်းကျသည်ဟု ထင်ပုံမရ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ဒန်းဗားစ် သိပုံမရ။ သူ့အမြင်တွင် မိမိသည် ကျောင်းသူကလေးသာသာ မျှသာ။ သူ့ကို လှသည်၊ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုသာ ထင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဒန်းဗားစ်သည် အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံ အရာရှိကြီးတစ်ဦး။ သူ့ကိုကပြား၊ လူမျိုးခြားဟု ထင်နေလေသလောမသိ။ ဖဲင်နီသည် ထိုအတွေးကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ယခုလို သူက သူများတွေနှင့်မတူ ကွဲပြားခြားနားနေသည်ကပင် သူသည် ထူးခြားနေခြင်းမဟုတ်လော။

ထိုနေ့ညတွင် ဖဲင်နီသည် အက်ဂါသာနှင့်အတူ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစားလဲရင်း ဒန်းဗားစ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြောင်းကို အမှတ်မထင် ပြောမိ၏ ။

“တကယ်တော့ ဒန်းဗားစ်နဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသားပဲ။ ကိုယ်တို့ သင်္ဘောကြီး ဘာကြောင့် ရပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်လေ”

“ရေတောင်းလို့ ရပ်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ပင်လယ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲတဲ့။ သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းက အရပ်ခိုင်းရင် ရပ်ရတယ်တဲ့။ ရပ်မပေးလို့ မရဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြတယ်”

ဖဲင်နီသည် အက်ဂါသာကို ကြွားလိုက်ရသည့်အတွက် ထိုနေ့ညတွင် စိတ်ကျေနပ်သွား၏ ။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းနေမည်နည်း။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့တွင် ကြုံတွေ့ရသည့် အရှက်ကွဲစရာ၊ ဒေါသထွက်စရာကိစ္စကိုမူ သူ ဘယ်လို ဖျောက်ဖျက်သော်လည်း မမေ့နိုင်။ မစွပက်တာဆန်ကို ပေးဖို့လက်ဆောင်နားတွင် သူ့ကို တွေ့သွားသည့်အတွက် သူရှက်၍ မဆုံး။

ထိုနေ့ မနက်က ဒန်းဗားစ်သည် သူ့အနီးတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူ တရားသူကြီးတစ်ယောက်နှင့် နိုင်ငံရေးကိစ္စများ၊ ပျင်းစရာကောင်းသော အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စများကို ပြောနေကြသည်။ ဖဲင်နီမှာ ဒန်းဗားစ်၏ လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောနေသံကို ကြားချင်၍သာ နားထောင်နေရသော်လည်း ပျင်းလှပြီ။

“ဒီလူဟာ အိန္ဒိယပြည်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ လုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ပြီးတော့ ဆော်ဗာရီဆိုတဲ့လူကိုလည်း အတွင်းဝန်ခန့်ဖို့ မကောင်းဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူတော်တွေတော့ လူတော်တွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုတော်နေလို့ကို ခက်နေတာ”

တရားသူကြီးက ...

“လေတန်ကတော့ လူကောင်းပါ။ တော်တော်လေးကို ပေါင်းလို့သင်းလို့ ကောင်းပါတယ်။ မနှစ်က ကျွန်တော် ဟုမ်းကိုပြန်တော့ သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်။ တော်တော်ကိုခင်ဖို့ ကောင်းတဲ့လူ။ပြီးတော့ သူရေးတဲ့ဆောင်းပါးလေးတွေကလည်း တော်တော်ကောင်းသားပဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အိန္ဒိယမှာ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ သိတာပေါ့။ အိန္ဒိယမှာတော့ သူ့ကို တော်တော်လေး သဘောကျကြတယ်ဗျ”

“အေးလေ...စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗရွတ်ကို ကြည်ညိုတဲ့လူကိုး၊ ပြောစရာရှိရင် ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ ပြောမနေဘူး။ အချက်အလက်နဲ့ တိတိကျကျပြောတယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိတယ်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ နောက်ထပ် အာဗဂန်စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ရှောင်နိုင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ လေတန်နဲ့ ဆောလ်ဘာရီတို့ကတော့ ဇွတ်ထိုးလုပ်မယ့်လူတွေ”

“ဒီအာဗဂန်လူမျိုးတွေကို ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေအောင် လုပ်ရမှာပေါ့ဗျ”

ဟု တရားသူကြီးက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြော၏ ။ ဒန်းဗားစ်က...

“ကျွန်တော်တို့ နေရာကကော ဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နေရာဟာ ကဗူးလ်မှာရှိတယ်လို့ ပြောလို့ရမှာတဲ့လား။ ဒီလိုပြောတာကို

ဘယ်သူမှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖဲင်နီသည် သူတို့စကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ တွေးမိတွေးရာကို တွေးနေသည်။ သို့ရာတင် သူတို့နှစ်ယောက် မင်းတုန်းမင်းအကြောင်းကို ပြောဆိုနေသည့်အခါတွင် ဖဲင်နီသည် နားကိုစွင့်ထားမိပြန်သည်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့စကားတွေက ပျင်းစရာ။ မင်းတုန်းမင်းနှင့် ပြင်သစ်တို့ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၏ ။

ဖဲင်နီသည် နှင်းဆီနွယ်လေးတွေ ဖော်ထားသည့် ခပ်ပါးပါး ချည်အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်ထားရင်း ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်။ သူ့အနားတွင်မူ ခါတိုင်းရှိနေကျ သူငယ်ကလေးများ ဝိုင်းနေကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ထိုင်နေသည့် အက်ဂါသာကမူ သူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းမရှိ။

မိမိသည် ထိုစဉ်က ဘယ်သို့များ ဖြစ်သွားလေသနည်း။ နောင်တွင် ဖဲင်နီပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုသို့ ယောက်ျားလေးများနှင့် တပူးတွဲတွဲလုပ်နေခြင်းသည် မိုက်မဲရာရောက်သည်ဟု သူ့စိတ်က ပြောနေသည့်တိုင် ဖဲင်နီသည် ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်။ ဒန်းဗားစ် အာရုံစိုက်လာအောင် လုပ်ရမည်ဟု သူ့ရင်ထဲက အသံများသည် ငှက်တစ်အုပ် တောင်ပံရိုက်ခတ်လာသလို မြည်ဟီးနေကြသည်။ ထိုကြောင့်ပင်လျှင် ထိုနေ့က သူသည် အပျိုကြီးဂိုက်ဖမ်းနေသလော မဆိုနိုင်။ မိမိသည် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပရောပရည်လုပ်နေသည်ဟု အက်ဂါသာကို ပြောခဲ့စဉ် ညတုန်းကလို ယခုလည်း ဖဲင်နီသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်၊ ရွှင်လန်းမှုအပြည့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့က သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မည်သို့ရှိနေမည်ကို ဖဲင်နီကောင်းကောင်းသိသည်။ မရမ်းရောင် ကူရှင်နောက်ခံတွင် ချောမွေ့

ပြောင်လက်သည့် ခေါင်းကလေးကိုမိုလျက် သူ့ဆင်စွယ်နှစ်ရောင်လက်များကို ဝှေ့ယမ်း၍ စကားပြောသည့်အခါတွင် လက်ကောက်များသည် သေးသွယ်လှပသည့် လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်တွင် ချင်ချင်မြည်လျက်။

ထူထဲကျော့ထောင်သည့် မျက်တောင်ကျော့ကြီးများအောက်မှ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများက ရွန်းလဲ့လျက်။ သူနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် ဆံပင်လှလှ၊ ပန်းနုရောင်နှင့် အဖြူရောင်သမ်းနေသည့် အင်္ဂလိပ်မ ချောချောကလေးများသည်လည်း ခပ်ထုံထုံ၊ ခပ်ထိုင်းထိုင်းတွေ ဖြစ်သွားကြသည်ကို ဖဲင်နီသိသည်။ ထိုသို့တွေးမိသည့် အခါတွင် ဖဲင်နီသည် ကျေနပ်သွား၏ ။

သည်နေ့မနက်တွင်မူ သူသည် ခါတိုင်းထက် ပိုလှနေတာ ခါတိုင်းထက် ပို၍ ရွှင်လန်းနေသည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့လက်သည်းတွေကလည်း တောက်ပဝင်းလက်လျက်။ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာမှ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသာ အလင်းရောင်ထဲတွင် သူ့ဆင်းအရောင်သည် ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်ကြည်စင်စင်းပလျက်။ သူ့ဂါဝန်ကလည်း ခါးကျဉ်ကျဉ်၊ ရင်ဖြိုးဖြိုးနှင့် အတော်ဖြစ်နေပြီး အောက်သို့ ဝဲပျံကျနေသည်။ သူတို့လာခဲ့သည့် ခရီးတစ်လျှောက်သည် ပျင်းစရာ၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသလောက် ယနေ့တွင်မူ မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှသည် ပျော်စရာ၊ စိတ်ဝင်စရာ၊ ရွှင်မြူးစရာတွေချည်း။ မျက်လုံးများဟာ တောက်ပနေသည်။ အသံက လွင်နေသည်။ သူ့ရယ်သံက သူ့နားထဲမှာပင် ချို့မြနေသည်။

သို့ဖြင့် သူ့အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသော လူငယ်များသည် သူ့အလှကွန်ရက်တွင် မိနေကြသည်။ ကျောင်းကထွက်ပြီးနောက် ဘယ်သူမျှနားထောင်မည့်သူ မရှိသော အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏ ။ သူမှတ်မိလောက်သည့် အရွယ်လောက်

ကတည်းက ခွဲခွာခဲ့ရသည့် ရွှေနန်းတော်ကြီးအကြောင်းကို တဖွဲ့တနွဲ့ ပြောပြသည်။

ဖဲင်နီက အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့်...

“အို...ရွှေနန်းတော်ကြီး အကြောင်းကို ဖဲင်နီ ကောင်းကောင်းမှတ်မိ တာပေါ့။ ဖဲင်နီရဲ့ အဖေက ဆွေတော်မျိုးတော်တွေနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတာက လား။ တစ်လောကတင် ဘုရင်က အဖေ့ကို ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ ချ လိုက်သေးတယ်။ အဖေက ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲကို နေ့စဉ် အခစားဝင်ရ တယ်။ ဖဲင်နီကိုလည်း အပျိုတော်များ အလုပ်ခိုင်းမလားမသိဘူး။ ဒါပေ မယ့် ဖဲင်နီကတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အပျိုတော်လုပ်ရတယ် ဆိုရင် ဘယ်မှာလွတ်လပ်ပါတော့မလဲ။ ကျောင်းကထွက်လာပြီးနောက် တစ် ကျောင်းကို ဆက်နေရသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဖဲင်နီက မျက်နှာကို မဲ့ပြလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးကို ချစ်စရာ ကောင်းအောင် စုလိုက်သည်။ သူဖတ်ဖူးသည့် ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ် လိုက်မင်းသမီးကလေးများ နှုတ်ခမ်းစုပြလိုက်လျှင် မြင်မြင်သမျှ ယော ကျားတွေ အရူးအမူးဖြစ်သွားကြသည်ဟု ဖတ်ဖူးသဖြင့် တမင် စုပြလိုက် ခြင်းဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင် သူ့အနားတွင်ရှိသည့် ယောကျ်ားလေးများကမူ သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရူးမူးခြင်းကား ဖြစ်ပုံမရ။ ရန်ကုန်မှ ကုန်သည်ကမူ ဖဲင်နီသာ တပည့်ကလေးဆိုလျှင် သူကျောင်းဆရာလုပ် မည်ဟု ပြော၏ ။ ဖဲင်နီက နောက်တစ်ကြိမ် နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး စကား ကို ဆက်သည်။

“တကယ်လို့သာ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ခိုင်းရင်တော့ ဖဲင်နီလည်း ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာပဲ နေရမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ပဲ နေဖြစ် မှာပါ။ အပြင်မှာနေရအောင်လည်း ဖေဖေလုပ်မှာပေါ့။ ဖေဖေက ဝန်ကြီး

တစ်ပါးလောက် သြဇာရှိနေတာပဲ။ နန်းရင်ဝန်ကြီးလောက်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သူ့လောက်နီးနီးတော့ သြဇာရှိပါတယ်”

အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလို မစွစ်မာဂါထရွိုက် သည် ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ပေါ်လာကာ...

“ဖဲင်နီ.. ဘာအဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကောင်မလေးနော် တော်တော်လည်း အကြွားသန်ပါပေ။ ညည်းအဖေက ဘယ်မှာများ ရွှေ့နန်းတော်ကြီးကို နေ့တိုင်း အခစားဝင်ရလို့လဲ။ တစ်နေ့လုံး ရက်ကန်းထိုင်နေတဲ့ ရက်ကန်းဆရာ။ မဟုတ်တယုတ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာ။ အခန်းထဲကျမှ ညည်းကို ဆုံးမရမယ်”

ကမ္ဘာလောကကြီး၊ နီလာရောင်နှင့် ရွှေရောင်တောက်နေသော ကောင်းကင်ကြီးနှင့် ပင်လယ်ကြီး၊ နှင်းပွင့်လိုဖြူဖွေး၍ ပုလဲလို အရိပ်ပြေးနေသော ကုန်းပတ်တစ်ခွင်နှင့် ယင်းလိပ်များ၊ ယောက်ျားတို့၏ ဖွေးဖြူသော ဝတ်စုံများနှင့် သူတို့၏ ရွှင်ပြုံးသော မျက်လုံးများ စသည့် သူ့ဘေးတွင် ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးတို့သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မည်းမှောင်သွားသည် ထင်လိုက်ရ၏ ။

သူ့နှလုံးသည် လည်မြို့သို့ တက်ဆောင့်ကာ အသက်ရှူကျပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏ ။ နီမြန်းသွားသောပါးပြင်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စောင်ထူထူကြီးတစ်ခုအောက်တွင် ဖိထားသကဲ့သို့ မွန်းကျပ်သွားစေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မစွစ်မာဂါထရွိုက်ဆိုသည့် မိန်းမကြီးကို ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဗုန်းဗုန်းလဲ သေသွားစေချင်၏ ။ လိမ်ပြောဖို့ မဆိုထားနှင့်။ စကားကို ချဲ့ကား၍ မပြောတတ်သည့် အက်ဂါသာပင်လျှင် ဖဲင်နီကို သနားသွားကာ မစွစ် မာဂါထရွိုက်ဆိုသည့် အဘွားကြီးကို မုန်းသွားသည်။

အခန်းသို့ ပြန်အရောက်တွင် အက်ဂါသာသည် သူ့ကိုနှိမ်လေ့ရှိသည့် ဖဲင်နီကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ကာ ရှက်ရှက်ဖြင့်ငိုနေသော ဖဲင်နီကို ပွေ့ဖက်၍ ချော့မော့နှစ်သိမ့်သည်။ သို့ရာတွင် ရက်များ မကြာမီမှာပင် ဖဲင်နီသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရယ်မောလျက်။ နောက်ပြောင်လျက်။ သင်္ဘောကုန်းပတ် ပေါ်တွင် ဂျက်ကော့၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျော်ခဲ့သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ အခြေအနေကို မစွစ်မာဂါထရွိုင် ရိပ်မိသွားသဖြင့် ထိုပျော်ရွှင်မှုလေး သည် ဘာမှမကြာလိုက်။ ကျန်ခရီးတွင်မူ ဖဲင်နီသည် မစွတာဒန်းဗားစ် ကို မတွေ့အောင် ရှောင်နေလိုက်သည်။

ရွံ့နစ်ရေတွေထဲက နောက်ကျိနေသည့် ဧရာဝတီမြစ်သို့ သင်္ဘော ကြီးဝင်လာပြီး ညီညာပြန့်ပြူး၍ အရပ်ဆိုးသော ကမ်းပါးနှစ်ဘက်ကြား က နောက်ကျိသော ချောင်းကလေးများအတိုင်း ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆန်တက်လာသည့်အခါတွင် ဖဲင်နီ စိတ်သက်သာရာရသွား၏ ။

ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ရွှေတောင်ကြီးလို ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို မြင်ရသည့် အခါ တွင်ကား ဖဲင်နီသည် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့။ ဖဲင်နီသည် ခရစ်ယာန်တစ် ယောက်ဖြစ်သည့်တိုင် ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကား ဇာတိစိတ် စကားပြောသည့်အလျှောက် မွေးရပ်ဌာနေသို့ ပြန် ရောက်လေပြီ ဟူသော အသိသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး (၁၈၇၀ ဝန်းကျင်)

*

အခန်း (၃)

မြစ်ကြီးရေဝတီ

ရန်ကုန်သည် အရောင်းအဝယ် စည်ကားအချက်အချာကျသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်၏။ ကုန်လှောင်ရုံကြီးတွေ၊ တိုက်၊ ဆိုင်ကနားကြီးတွေ၊ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေအပြည့်။ လမ်းမကြီးများပေါ်တွင်လည်း သစ်စေးသုတ်ထားသည့် လန်ချားတွေ ဥဒဟို ပြေးနေလျက်။ ဖဲင်နီသည် လန်ချားစီးရသည်ကို ပျော်သည်။ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ထားစဉ် ဖဲင်နီက ခပ်မြန်မြန်ဆွဲဖို့ လန်ချားသမားကို မြန်မာလိုပြောသည်။ ကိုယ်နှင့်ပါလာသူ နားမလည်သော ဘာသာစကားတစ်မျိုးကို ပြောရခြင်းလောက် အရသာရှိသည့်အရာဆို၍ လောကတွင် များများစားစားမရှိ။ အကောက်ရုံးကြီးတွင် မျက်နှာထားဆိုးဆိုး၊ ခပ်ဝဝနှင့် သူ့ဇနီးက မစ္စတာဂျက်ကော့ ကိုလာ၍ ရွေးထုတ်သွားသည်။

ကိုလိုနီခေတ် လန်ချားသမားများ

မစ္စစ်မာဂါထရွိုင်ကမူ ဖဲင်နီနှင့် အက်ဂါသာတို့ကို ချာချ်အော့ဖ် အင်္ဂလန် (Church of England) မိန်းကလေး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ယောက်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ ပျင်းစရာကောင်းသည့် ထိုကျောင်းမှ သူတို့ တစ်ညအိပ်ကြသည်။ ဖဲင်နီသည် ရွှေတိဂုံစေတီ တော်ကြီးကို သွား၍ ဖူးချင်သည်။ သူ့အမေ မစ္စစ်မိုရိုနီသည် ခရစ်ယာန် တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူငယ်ငယ်တုန်းက ဘုရားဖူးခေါ်သွားသဖြင့် ပျော်စရာကောင်းသော ဘုရားပွဲတော်ရက်များကို သူ သတိရနေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့မနက် လန်ချားဖြင့် ဝိတိုရိယကန်တော်ကြီးကို ပတ်စဉ် ရေထဲတွင် အရိပ်လာထင်နေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ရလျှင်ပင် လုံလောက်လေပြီ။

ထို့နောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဂါတ်ဗိုလ်လက်သို့အပ်ကာ မီးရထားဖြင့် ပြည်သို့ပို့လိုက်၏ ။ ပြည်မှလွန်လျှင်မူ မီးသင်္ဘောတစ်စင်း ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ကြပြန်သည်။ ထိုသင်္ဘောဖြင့် မန္တလေးသို့ ခရီး

ဆက်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ ဖဲင်နီသည် အညာဆန်သင်္ဘောကြီးဖြင့် ခရီးသွားရသည်ကို ပျော်သည်။ သာသနာပြုဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေ မပါ တော့။ သင်္ဘောမာလိန်က သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောမာလိန် ဆိုင်းလတ်စ်ဘက်ရှောမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွား၊ မျက်နှာနီနီနှင့် ဧရာမလူကြီးဖြစ်သည်။ သူ့အသံကလည်း သူများကို အမိန့်ဩဇာတွေ ပေးနေကျ ဖြစ်၍လောမသိ၊ ခပ်ဩဇာကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူမောင်းသည့် “နီမီးဆစ်” သင်္ဘောမှာ ဘေးစက်တပ် ထားသည့် ဝမ်းပြားပြားသင်္ဘောကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘေးတွင် ရွက်ဖျင် တွေမိုးထားသည့် သမ္ဗန်ကြီးတွေကို တွဲထားသည်။ အက်ဂါသာ စိတ်ကူး ထဲတွင် သမ္ဗာကျမ်းစာတွင်ပါရှိသည့် နိအာ၏ သင်္ဘောဆိုသည်မှာ ထိုသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် တွေးမိသေးသည်။

သမ္ဗန်ကြီးပေါ်တွင် ငါးပိတွေ၊ ငါးခြောက်တွေနှင့် မြန်မာတို့ကြိုက် တတ်သော ကုန်တွေ အပြည့်တင်ထားသည်။ ရာသီဥတုအေးလွန်းသဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း ငါးပိနဲ့မှာ သင်္ဘောတစ် စင်းလုံး ဟောင်နေတော့သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဘေးတွဲ သမ္ဗန်ကြီးပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ငါးပိခြင်းတွေ လပ်နေရာတွင် ကုန်စိမ်းများ၊ ကြက်အရှင်များနှင့် သင်္ဘောလိုက်သည့် ဈေးသည်မိသားစု များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် မြစ်ကြောင်းမှ မြို့ရွာများ အတွက် နယ်လှည့်ကုန်စုံဆိုင်ကြီး တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

ကိုလိုနီခေတ် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း

မကြာခဏဆိုသလိုပင် သင်္ဘောကြီးသည် ကမ်းတွင် ထိုးဆိုက် ကျောက်ချပြီး ကုန်းပေါင်ထိုးတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် ရွာသူရွာသား တို့သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လိုက်လာကြသည်။ ရယ်မောလျက်၊ ကျီစယ်လျက်၊ စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းလျက်၊ ရယ်စရာပြောတတ်ပြီး ဈေးဆစ်ဝါသနာပါကြသည်။

မာလိန်မစ္စတာ ဘက်ရှောက

“ဗမာဘုရင့်နယ်မှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လူတွေက ပျော်ပျော်တော့ နေတတ်ကြပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် တို့နယ်တွေက လူတွေလို ပိုက်ဆံ ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်ကြဘူး၊ အရာရှိတစ်ယောက်ကို တစ်ခရိုင်ဆီ အုပ်ချုပ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒီအရာရှိ တွေက စားသတဲ့။ နင်တို့ကောင်မလေးတွေ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ဖဲင်နီက ခေါင်းကလေးကို ခါယမ်းလိုက်လျက်..

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် ကပ္ပတိန်။ ကပ္ပတိန်က မိန်းကလေးဆိုရင် ဝတ်ဖို့စားဖို့လောက်ပဲ သိတယ်လို့ ထင်ဟန်တူတယ်။ ဖဲင်နီအဖေက မန္တလေးရွှေနန်းတော်မှာ ဝင်ထွက်ခစားနေသူပါ။ ဒီတော့ ဖဲင်နီလည်း အစိုးရကိစ္စတွေ ဘာတွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ဘက်ရှောက...

“နင့်အဖေက အီတလီရက်ကန်းဆရာကြီး မဟုတ်လား၊ ငါ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပေါ့။ မန္တလေးလာတုန်းက ငါ့သင်္ဘောနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

မာလိန်ဘက်ရှောသည် အက်ဂါသာကို လှမ်း၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက်

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်တုန်းကပဲ ငါ့သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီသာသနာပြုတွေကို သိပ်အထင်မကြီးစမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေကတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

အက်ဂါသာမှာ သူလေးစားသော ဖဲင်နီ၏ ဖခင်အကြောင်းကို နားထောင်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။ ဖဲင်နီကမူ သူတို့အကြောင်းကို မပြောစေလိုသည့်အတွက် သင်္ဘောလက်ရမ်းပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားရင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကြီး၊ မျက်နှာနီနီနှင့် မာလိန်မျိုးကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဖဲင်နီတို့ကို မန္တလေးအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ..ကပ္ပတိန်”

မာလိန်ဘက်ရှောသည် သူ၏ နီရဲပြောင်တင်းနေသော လည်ကုပ်ကို ကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“မန္တလေးအကြောင်းလား။ နင်တို့ကတော့ မန္တလေးဟာ သိပ်လှပြီး

သိပ်သာယာတယ်လို့ ထင်ကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ မြို့၊ အရှေ့တိုင်းသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘုရင်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သည့်ပြင်တိုင်းပြည်တွေက ဘုရင်တွေ လောက် မဆိုးသည့်တိုင် လူတွေပြောနေသလောက်တော့ မကောင်းပါဘူး။

တို့ကတော့ ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့ အဆက်တွေ၊ ဘာတွေ သိပ်မရှိဘူး။ ရိုးရိုးသင်္ဘောသားပဲ မဟုတ်လား။ နင်တို့ စောင့်ကြည့်ပါ။ မကြာခင်ပြမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ကမ်းရှိတယ်။ ဘယ်နေရာ သောင်ရှိတယ်ဆိုတာကို အိပ်လျက်က ငါပြောပြနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နန်းတော်ထဲကိုတော့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်တော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးနေတယ် မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်မလဲ။ ဘာဖြစ်မလဲနဲ့ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရတာ ။ ပျော်စရာတော့ ကောင်းပါသေးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ဖြစ်နေတော့ သူ့ အပါးခစားနေသူတွေဆိုရင်..”

“ဖင်နီအဖေကလည်း ရာဇမာန်ရှုလို့ တော်တော်ကြာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ငါသိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အကြောင်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မလိုတဲ့သူက ကုန်းချောလို့ ဖြစ်ရတာ ။ နင့်အဖေဟာ နိုင်ငံခြားသားဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူနယ်နှင့်ဒဏ်ခံရတုန်းက ရန်ကုန်မှာ ငါနဲ့ ခဏခဏတွေ့သားပဲ။ သူမို့လို့ မန္တလေးကို ပြန်သွားတာ။ ငါသာဆိုရင် ပြန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးလေ...ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ သူ့အတွက် မျှော်ကိုးစရာတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“မန္တလေးက ပျော်စရာကောင်းရဲ့လားဟင်၊ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ဘာတွေ

ကော ရှိရဲ့လား”

ဟု ဖဲင်နီက မေးသည်။

မာလိန်မှူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်လျက်..

“မင်းတို့လို လူငယ်တွေအတွက် ပျော်ပါးစရာတော့ သိပ်မရှိတော့ဘူး ပေါ့။ လူမျိုးကတော့ စုံနေတာပဲ။ ပြင်သစ်တွေရှိတယ်။ အီတလီ၊ ဂရိ တွေ၊ အာမေးနီးယန်းတွေလည်း ရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နည်းနည်းပါး ပါးလည်းရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း သာသနာပြုတွေဆိုတော့ သိပ်ပြီး အဆက်အဆံမရှိဘူး။ သူတို့ဘာသာပဲ နေကြတာပဲ”

ဖဲင်နီက စိတ်ပျက်သည့်ဟန် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ အက်ဂါသာ ကမူ လေးနက်သည့်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မကတော့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေကို သိပ်ဝါသနာမပါဘူး။ ဖေဖေရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

ဘက်ရှောက စဉ်းစားတွေးတော နေရာမှ..

“အင်း..အစကတော့ ဒီလိုပဲပြောကြတာပဲလေ။ ဟော..ဟော.. မိကျောင်းကို မြင်ဖူးကြသလား။ ဟော.. ဟိုအစပ်မှာ.. ကြည့်စမ်း”

စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် အနီးမှ သင်္ဘောကပ် ခုတ်သွားသည့်အခါတွင်မူ ထိုသတ္တဝါသည် ရုပ်ဆိုးလှသော အခေါင် ကြီးကိုဖြကာ အကြေးခွံတွေပြောင်လက်နေသော အမြီးကြီးကို ယမ်း လျက် နောက်ကျိနေသောရေထဲ ငုပ်လျှိုးသွား၏ ။

အက်ဂါသာသည် မိကျောင်းကြီးကိုကြည့်၍ အော်ဂလီဆန်လာ သည်။ ဖဲင်နီကမူ ကြောက်စရာကောင်းသည့် မိကျောင်းကိုကြည့်၍ပင်

ပျော်နေလိုက်သေးသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဆန်တက်သွားရသည်က ပျော်စရာ။ အတန်ကြာသောအခါတွင် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်နဲ့တို့လည်း ယဉ်သွားလေပြီ။ ဖဲင်နီသည် ထိုအရာများအားလုံးကို သဘောကျ နေသည်။

ညနေချမ်းတွင် ရွာကလေးဆီမှ လွင့်မျောလာသော သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့၊ ကောင်းကင်နှင့် မြစ်ယံတွင် ပြေးနေသော ကြည်လဲ့လဲ့အရောင်၊ ပျော်ရွှင် နေကြသော လူများ၏ စကားပြောသံများ၊ လုံချည်တောက်တောက်ကို ဝတ်၍ ပန်းနုရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်ခေါင်းပေါင်းတို့ကို ပေါင်းထားသည့် အမျိုးသားခေါင်းပေါ်တွင် ပြောင်လက်ချောမွေ့နေသည့် ဆံပင်ကို ထုံးဖွဲ့ထားကြသည့် လှပသေးသွယ်သော မြန်မာ အမျိုးသမီးများကို သဘောကျနေလေပြီ။

အဖြူနှင့်အနက် တစ်ရစ်စီခြယ်ထားသည့် ဝါးနှစ်လုံးကိုကိုင်ကာ သင်္ဘောဦးမှာနေ၍ ရေနက်ကို တိုင်းလိုက်လာသည့် ခေါ်တောကုလား နှစ်ယောက်၏ အော်သံတို့ကိုလည်း သူသဘောကျနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေအနက်တိုင်းပြီးတိုင်း သံရှည်ဆွဲ၍ အတိုင်းအတာကို အော်ပြောတတ်ကြရာ သူ အတန်ကြာ ကြားရသော ဗရင်ဂျီတို့၏ ဓမ္မတေးသံကို နားထောင်ရသည်နှင့် တူနေသည်။

အချိန်မှာ နွေဦးပေါက်ဖြစ်၏ ။ တောတောင်များတွင် ပန်းပွင့်တွေဝေနေကြ လေပြီ။ အချို့က မရမ်းရောင်။ တောအုပ်များကြားထဲတွင် မြရောင်တောက်နေသော လယ်ကွင်းများကို ကြိုကြားကြိုကြား မြင်ရသည်။ ကမ်းဘေးတောင်ကမူထိပ်များပေါ်တွင် ထုံးဖွေးဖွေးစေတီကလေးများက သူတို့ကိုငုံကြည့်လျက်။ ဆည်းလည်းသံကလေးများသည် မြစ်ယံကိုဖြတ်ကာ သူတို့ဆီရောက်လာသည်။

သင်္ဘောကြီး ကမ်းဆိပ်တော့မည်ဆိုလျှင် သင်္ဘောပေါ်မှ အသား မည်းမည်း၊ ခါးတွင် လံကွက်တီကလေးတွေသာ ဝတ်ထားသည့် ခေါ်တောကုလား ခလာသီခြောက်ယောက်တို့က ကြိုးကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ကာ ကမ်းသို့ လက်ပစ်ကူးသွားပြီး သင်္ဘောဦးကို ကမ်းစပ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲယူကြရသည်။ ထိုအခါတွင် ရွာသူရွာသားတို့ကလည်း တစ်ဖက်ရပ် တဲကလေးများထဲတွင်ရပ်ကာ သင်္ဘောကြီးကိုကြည့်ရင်း စကားတွေ ဆူညံနေအောင် ပြောတတ်ကြသည်။

ဖင်နီနှင့် အက်ဂါသာတို့သည် ထိုရှုခင်းကို ရပ်ကြည့်တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မာလိန်မှူးအားလျှင် သူနှင့်အတူ ရွာထဲသို့ လမ်းလျှောက် ကြည့်တတ်ကြသေးသည်။ ကလေးတွေက ဖုန်ထဲတွင် လူးလှိမ့်ကစားလျက်။ ကာလသားများက ခြင်းလုံးခတ်လျက်။ သူတို့၏ ရယ်သံများသည် ထင်းမီးနံ့သင်းနေသည့် ညနေခင်းလေပြည်ထဲတွင် မျောပါလာတတ်ကြသည်။ လမ်းလျှောက်ပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်ရောက် ကြသည့်အခါ ရေနံဆီမှန်အိမ်ကိုချ၍ ညစာစားကြသည်။ ပိုးဖလံကောင် များက မီးအိမ်အနီးတွင် ငွေစကလေးများကို ကြဲပက်ထားသည့်နှယ်။

ထို့နောက် တဂျိမ်းဂျိမ်းနှင့် ကျောက်ဆူးနှုတ်သံပေါ်လာပြီးလျှင် ရေယက်ကြီးများက စတင်လည်ပတ်စပြုလေပြီ။ သင်္ဘောမှ ရေပန်း ရေမြွှာတွေထွက်လာကာ သင်္ဘောသားများကလည်း ညာသံပေး၍ ရေတိုင်းကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သင်္ဘောကြီးသည် ရေလယ်သို့ထွက် လာကာ ကျောက်ချပြီးလျှင် ရေလယ်တွင် ညအိပ်ကြလေသည်။ ညည တွင် သူခိုး၊ ဓားပြပူတတ်သဖြင့် လုံခြုံရာရေလယ်တွင် ကျောက်ချထား ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သင်္ဘောသည် မန္တလေးဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်၏ ။

သင်္ဘောကုလားခြောက်ယောက်တို့ကလည်း ကြိုးကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်၍ ကမ်းသို့ကူးသွားကြပြီးနောက် သင်္ဘောဦးကို ကမ်းနဖူးသို့ရောက်အောင် ဆွဲယူရသည်။ သင်္ဘောကြီးပေါ်မှ ကုန်းပေါင်ထိုးလိုက်သည်နှင့် ဖဲင်နီ၏ ခရီးလည်း ဆုံးလေပြီ။

ပါပါသည် ကမ်းပါးထိပ်တွင်ရပ်၍ သူ့ကို လာကြိုနေသည်။ (အမှန် အားဖြင့်မူ အီတလီလို ခေါ်ချင်သော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုအနေဖြင့် သူ့ အဖေကို ဖဲင်နီက ပါပါဟုခေါ်တတ်သည်။) မည်းနက်သည့် မုတ်ဆိတ် ချွန်ချွန်နှင့် ပါပါကို ဖဲင်နီ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သဖြင့် အက်ဂါသာ ကို ခေါ်၍ ပြရသေးသည်။ သူနှင့်အတူ မျက်မှန်အနက်တပ်ထားသည့် သွားခေါခေါ၊ မျက်နှာရှည်ရှည်၊ ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက် ကို လည်း မြင်ရသည်။ အက်ဂါသာသည် သူမေ့ပျောက်ထားသည့် သွားခေါ ခေါနှင့် သူ့အဖေကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်သွားသည်။

ဂိုဏ်းအုပ်အာသာလန်စဒင်နှင့် သူ့သမီးအက်ဂါသာ ဆက်ဆံပုံသည် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေကာ မစ္စတာမိုရိုနီနှင့် သူ့သမီးဖဲင်နီတို့ကို ဆက်ဆံ သကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိဘဲ နေကြသည်။ အက်ဂါသာသည် သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ အားကျနေသည်။ သူတို့သားအဖနှစ် ယောက် ပွေဖက်နမ်းရှုံ့ နှုတ်ဆက်နေကြပုံသည် အင်္ဂလိပ်အမြင်တွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ပစ္စည်းများကို တင်ပြီးသည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လာ ကြိုသည့်လှည်းယာဉ်ပေါ်သို့ အသီးသီးတက်ကြသည်။ အက်ဂါသာသည် မှန်းလာသည့် သူ့အဖေ၏ ရုပ်ပုံနှင့် တကယ်တွေ့ရသည့် သူ့ အဖေ၏ရုပ်ပုံတို့ တစ်ခြားစီဖြစ်နေသည့်အတွက် စိတ်ပျက်သွားကာ ဖဲင် နီနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဖဲင်နီ

ကမူ မန္တလေးတွင်တွေ့ရမည့် သူ့ဘဝသစ်ကိုတွေးကြည့်၍ ဝမ်းသာလျက်ရှိရာမှ ပျော့ပျောင်းသည့် သူ့ကိုယ်ကလေးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ဆေးရောင်စုံခြယ်သည့် လှည်းနောက်မြီးပေါ်သို့ ခုန်တတ်လိုက်သည်။ အက်ဂါသာမှာမူ သူတစ်ပါးအကူအညီဖြင့် လှည်းပေါ်သို့ မနည်းတတ်ယူရ၏ ။

မစ္စတာမိုရိုနီ၏ လှည်းသည် ရှေ့မှထွက်ကာ ကြမ်းတမ်းဆိုးရွားသည့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးနေသည်။ ဆိပ်ကမ်းမှ မြို့ထဲအထိ လမ်းကလည်း ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေ၊ တစ်ပေလောက်နက်သည့် လှည်းဘီးရာကြီးတွေနှင့်။ လှည်းနောက်တွင်မူ ဖုန်လုံးကြီးတွေ အလိပ်လိုက်ထနေသည်။ မန္တလေးတွင် နွေရာသီဆိုလျှင် ထိုသို့ပင် ဖုန်တွေထတတ်သည်။ ဖဲင်နီသည် သူ့အဖေ၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ မြင်မြင်သမျှကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ယခုမူ သူစိတ်ပျက်ရမည့် အလှည့်ကို ရောက်ပေပြီ။ မည်မျှ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်လိုက်ပါသနည်း။ သစ်သားအိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေးတွေ ပေါင်းမြက်တွေဖုံးနေသည့် ကွင်းပြင်ကြီးတွေ၊ တဲကုပ်ကလေးတွေ။

မစ္စတာမိုရိုနီသည် သူ့သမီး ဖဲင်နီ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏ ။

“ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်မနေနဲ့ဦး သမီးရဲ့၊ ပါပါတို့ဖြတ်လာတဲ့ ရပ်ကွက်က ကုလားမြို့လို့ခေါ်တယ်။ ဗမာတွေကတော့ နိုင်ငံခြားသားမှန်ရင် ကုလားလို့ ခေါ်လိုက်ကြတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေ အီတလျံတွေ၊ ပြင်သစ်တွေအားလုံးကိုလည်း ကုလားလို့ခေါ်ကြတာပဲ။ အဲ..တရုတ်နဲ့ ရှမ်းကိုတော့ ကုလားလို့မခေါ်ဘူး။ တို့က နန်းမြို့ရိုးရဲ့ အပြင်ဘက်ကအိမ်မှာနေရမှာ”

မစ္စတာမိုရိုနီက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောသည်။ ပါပါသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းစွာပြောနိုင်သော်လည်း တိကျအောင် ဂရုစိုက်၍ ပြောလေ့ရှိသည်။

“သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းက သဘောကောင်းပုံရတယ်နော်။ ပြီးတော့ သည့်ပြင် အင်္ဂတေ့လို ခပ်အေးအေးပဲထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ပါပါ။ အက်ဂါသာက သဘောကောင်းပါတယ်။ ဟော..ပါပါ.. ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး... ဘုန်းကြီးတွေနော်။ သမီးကောင်းကောင်း မှန်မိတာပေါ့။ မျက်နှာကို ယပ်တောင်တွေနဲ့ ကွယ်ထားတယ်နော်”

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တွေနဲ့ တော်တော်ဆင်တယ်”

ဟု ပါပါက မှတ်ချတ်ချသည်။

ဖင်နီသည် သင်္ကန်းဝါဝါများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများကို ကြည့်လိုက်ရင်း..

“ဗရင်ဂျီဘာသာမှာ ဘုန်းကြီးတွေက လက်ထပ်ခွင့်ရတယ်လေ ပါပါ။ အက်ဂါသာကတော့ သူတို့ဘုန်းကြီးတွေ ဒီလိုအိမ်ထောင်ပြုတာ မကြိုက်ဘူးတဲ့။ အက်ဂါသာဟာ တစ်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးနဲ့ပဲ ရမှာထင်ပါရဲ့နော် ပါပါ။ သူ့အဖေကကော ဘယ်နှယ်နေလဲ ပါပါ”

“သူက ဆရာမှတ် (ဒေါက်တာမတ်) နေရာကို ရောက်လာတဲ့သူလေ။ ဆရာမှတ်လို လူတော်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို မတော်တဲ့ အတွက်လည်း သူ့အဖို့ ဟန်ကျတာပေါ့လေ”

“ပါပါ.. ဗမာဘုရင်က ပါပါတို့အပေါ်မှာ ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံရဲ့

လားဟင်။ ပြီးတော့ မေမေက သမီးကို မိဖုရားတွေဆီကို ခေါ်သွားမှာ လားဟင်”

မစ္စတာမိုရိုနီက ပုခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။

“ပါပျိုမှာ အပြစ်မရှိတဲ့အတွက် ဗမာဘုရင်က ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီလေ။ မွန်စီယာဒီလန်ဇေးနဲ့ သူ့သမီးဟာ သူလိုချင်တဲ့ ကတ္တီပါတွေနဲ့ ပိုးအုပ် တွေကို ရက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သိသွားပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပါပါက ဘာ မှမပြောပါဘူး။ ဘုရင်တွေ ထုံးစံအတိုင်း ဗမာဘုရင်ဟာလည်း ကောင်း ပါတယ်။ တို့အိတ်လီက စစ်သူကြီး ဂါရီဗေါလဒီတို့လိုပေါ့”

ဘုရင်အုပ်စိုးသည့် စနစ်ကို ကြိုက်သည့် ဖဲင်နီကလည်း ဘာမှမပြော တော့ဘဲ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုလိုက်ပါခဲ့သည်။ အချိန်မှာ နေ့ခင်းနားချိန်ဖြစ်၍ ကုလားမြို့တစ်မြို့လုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏ ။ ဧရပ်တစ်ဆောင်ဘေးတွင်မူ သင်္ကန်းဝါဝါကို ဆီးတားကြသည့် ဘုန်း တော်ကြီးများသည် တရားထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အိန္ဒိယကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင်များမှာ မြက်ဖြာပေါ်တွင် အိပ်သူက အိပ်လျက်ရှိကြပြီး အချို့က လည်း တမာအိုးကြီးကို ရှူလျက်ရှိကြသည်။

လမ်းကြားကလေးတစ်ခုဆီမှ ချူသံတချွင်ချွင် မြည်နေသဖြင့် တရုတ်ပြည်ဘက်မှ လာသော လားဝန်တင်တန်းတစ်ခု ရောက်နေ ကြောင်း သိရသည်။ လားဝန်တင်မှာ လားကောင်ရေ နှစ်ဆယ်ပါပြီး ကျောပေါ်တွင် ဝန်ထုပ်ကြီးများတင်ထားသည်။ လားဝန်တင်တန်းကြီး သည် ခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းပေးကာ နွားလှည်းများအနီးမှ ဖြတ်သန်း သွားကြ၏ ။ ကြေးနီရောင်သမ်းနေသော မျက်နှာများပေါ်တွင် မြက် ခမောက်ကြီးတွေကို ဆောင်းထားသည့် တရုတ်ကုန်သည်များကို ကြည့် ရသည်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမထင်သည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်။

တရုတ်ကုန်သည်များသည် လှည်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာသည့် ဖဲင်နီကို မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းလေးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့ နှုတ်ခမ်းများမှာ သွေးများပေကျံနေသည့်နှယ်၊ ကွမ်းသွေးများကြောင့် မည်းနက်ပြာနှမ်းလျက်၊ သူတို့ဘေးတွင်မူ အမွှေးဖွားဖွားနှင့် တရုတ်ခွေးကလေးများ ပြေးလိုက်လာကြသည်။ လားဝန်တင်တန်းကြီးသည် ကွက်လပ်တစ်ခုတည်းတွင် စခန်းချကာ လားများပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အထုပ်အပိုးများကို ချနေသည်။

“ဟော..ရောက်လာပြီ”

ဟု ဖဲင်နီက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

မစ္စတာမိုရိုနီသည် ကြာဖြူတွေပေါက်နေသည့် ကျုံးကြီးနှင့် နီကြန်ကြန်မြို့ရိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဟုတ်တယ်..သမီး၊ ရောက်ပြီ၊ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ဆိုတာ အဲဒါကို ခေါ်တာ။ ကုလားတွေနေတဲ့နေရာကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ နန်းမြို့ရဲ့ အလယ်ကောင်မှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးရှိတယ်။ ပါပါတို့ကတော့ အဲဒီ ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ နေခွင့်ရကြတာပေါ့”

ဖဲင်နီသည် သူ့ပါပါ ပြောသည့် စကားများကို တစ်လုံးမျှ မကြားတော့။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မန္တလေးမြို့တော်ကြီးလောက် လှပသည့်မြို့၊ မန္တလေး ရွှေမြို့တော်ကြီးလောက် ထူးဆန်းသည့်မြို့ဟူ၍ ကမ္ဘာတွင် ရှိမည်ကိုမထင်တော့။

နှင်းဆီရောင်သမ်းနေသည့် မြို့ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ပြာသာဒ်ကလေးတွေက အကွာအဝေးညီညီဖြင့် အစီအရီ။ ထိုပြအိုးကလေးများသည် ကြာနီပွင့်များ လန်းလန်းစွင့်စွင့် ပွင့်နေကြသည့် ကျုံးရေထဲ

တွင် အရိပ်ထင်နေကြသည်။

ကျုံးရေထဲတွင်လည်း ကရဝိတ်ဖောင်ကြီးတွေ တန်းစီလျက်။
နေခြည်ထဲတွင် အရောင်တလုပ်လုပ်နှင့်။ အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သ
ည့်အခါ မှိုင်းပြာသည့် ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများ နောက်ခံတွင် မီးပွင့်
ကလေးတွေလို တလက်လက်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျုံးဘေးက မြက်ခင်း
မှာ စိမ်းလန်းလျက်။ အချို့နေရာများတွင် သရက်ပင်တို့ ဝေဝေဆာဆာ။
တံတားဖြူဖြူကလေးသည် ကြာပွင့်တွေဝေနေသော ကျုံးကို ဖြတ်ကူး
ထားသည်။

ဖင်နီသည် မြင်ရသည့် ရှုခင်းကို ငေးကြည့်လိုက်ပါလာစဉ် နန်းမြို့ရိုး
အထက်ဆီမှ ပေါ်လာသော နာရီမောင်းသံကို ကြားရသည်။

“ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိတဲ့ ဗဟိုရံစည်စင်က တီး
လိုက်တဲ့ နာရီမောင်းသံလေ”

ဟု ပါပါပြောသည်။

“ပါပါကော ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲကို နေ့စဉ် အခစားဝင်ရသလား။”

“သွားရတာပေါ့။ သမီးလည်း နောက်တော့ အခစားဝင်ရမှာပါ။ ဟို
ရောက်ရင် သမီးလည်း အဖော်တွေ တွေ့သွားမှာပါ။ ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်
တွေ၊ ပရိတ်တက်စတင့် ဘာသာဝင်တွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေ
လည်း အများကြီးပဲ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ အခစားဝင်ဖို့ စောင့်နေကြ
တာတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကဲ...ခုတော့ ပါပါတို့အိမ်ကို တန်းသွားကြ
ဦးစို့”

သူတို့စီးလာသည့် လှည်းယဉ်ကလေးသည် လမ်းတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်
လာခဲ့ကာ မန်ကျည်းပင်၊ သရက်ပင်များဖြင့် ဝေဆာနေသည့် ဝင်းတစ်ခု

ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အသားညိုညို၊ ခပ်ဝဝ၊ အရပ်
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မစွပ်မိုရိုနီသည် ခါးတွင် ညစ်ပတ်သည့်
အဝတ်တစ်ထည်ကို စည်းထားရင်း သူတို့ကို လှေကားဝမှာ ကြို
နေသည်။

မန္တလေး နန်းတော်ကြီး (၁၈၇၀ ဝန်းကျင်)

*

အခန်း (၄)

ဂျူလီ

ထို့နောက်ရက်များကား ဖဲင်နီအဖို့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဖဲင်နီသည် ဇိမ်ရိုရို နေတတ်သူမဟုတ်။ တစ်ခါမျှလည်း မနေဖူးခဲ့။ သူ့နေခဲ့သည့် ဗရိုက်တန်ကျောင်းသည် မိဘများလာလျှင် တွေ့ဆုံဖို့ အကျအနပြင်ဆင်ထားသည့် ဧည့်ခန်းဆောင် ကောင်းကောင်းရှိသည့်တိုင် ခပ်ရိုးရိုးရှင်းရှင်းဖြစ်၏ ။ သို့တိုင်အောင် ဗရိုက်တန်ကျောင်းက အဆင့်အတန်းသည် သူ့အဖေ နေရသည့်အိမ်ထက် အများကြီးသာသည်။

မန္တလေးတွင် ကုလားများ နေရသည့်အိမ်သည် ရိုးရိုးသစ်သားအိမ်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ခြံဝင်းမှာ ဖို့မြေဝင်းကြီးဖြစ်လျက် ဝင်းထဲတွင် မန်ကျည်းပင်၊ သရက်ပင်များ၊ အုပ်ဆိုင်းနေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝင်းဟုသာဆိုသော်လည်း ခြံစည်းရိုးကောင်းကောင်းမွန်မွန် မရှိ။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းကာထားသည့် ခြံစည်းရိုးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၏ အမိန့်မရဘဲ မည်သည့်အိမ်မှ အုတ်တံတိုင်း မခတ်ရ။

လမ်းများမှာ ဖြောင့်တန်းနေအောင် အကွက်ကျကျ ဖောက်ထားကာ လမ်းဘေးတွင် သစ်ပင်များစိုက်ထားသည့်တိုင် ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေပြည့်နေသော လမ်းများဖြစ်၏ ။ မန္တလေးမြို့၏ အဓိက ပို့ဆောင်ရေးယဉ်ဖြစ်သော လှည်းများမှာ အဆိုးဆုံးပင်။ လှည်းဘီးကြီးများမှာ သစ်သားဂျပ်ဘီးကြီးများဖြစ်ပြီး ဝင်ရိုးများကလည်း ဆီမထည့်သဖြင့် နားမခံသာ

အောင် မြည်သည်။

မနက်မှမိုးချုပ်ထိ လှည်းဝင်ရိုးသံများမှာ တက္ခီကျီမြည်လျက်ရှိ၏ ။ ညဆိုလျှင် ခွေးလေခွေးလွင့်များ၏ ဟောင်သံများမှာ ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှ မြည်သံများလို ပို၍ ကျယ်လောင်သည်ဟု ထင်ရ၏ ။ ဖဲင်နီသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် အရွယ်ဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင် ညစ်ပတ်သောကြောင့် စိတ်ညစ်လာခဲ့လေပြီ။ အမေမှာ အမြဲတမ်း ခါးစည်းအဝတ်ကြီးကိုဝတ်ကာ လှုပ်ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေတတ်သည်။ အစားအသောက်ကလည်း ထမင်းနှင့် ဟင်းကိုသာ စားရနေရ၏ ။ ယင်တွေကလည်း ပေါပါဘိခြင်း။

သူတို့အိမ်တွင် ခိုင်းသည့် မဒရာစီအစေခံကလည်း အသားမည်းနက်နေသည့် အထဲတွင် မျက်နှာက အမြဲတမ်းမှုန်နေသည်။ ရွှင်လန်းသွက်လက်သည့် မြန်မာလှည်းသမားများနှင့် တခြားစီ။ သို့ရာတွင် ပါပါကမူ အိမ်မှာ မဒရာစီအစေခံထားရသည်က ကောင်းကြောင်း၊ မြန်မာဆိုလျှင် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ သူလျှို အထောက်တော်များ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက်နှင့် ပြောတတ်သည်။

မြန်မာအိမ်များကလည်း နိုင်ငံခြားသူလျှိုဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ကုလားကိုမထားချင်။ အနောက်တိုင်း အသိပညာများ၊ အနုပညာများကို ယူဆောင်လာသောကြောင့် ကုလားများ၊ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအား အင်းဝရွှေနန်းတော်ကြီးက ဆီးကြိုလက်ခံခြင်းပြုသည့်တိုင် ဆန်ရေစပါးပေါသော ပဲခူးနယ်ကို မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ နောင်တော် (နန်းကျဘုရင် ပုဂံမင်း) ထံမှ လုယူခဲ့သဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။

ထိုအချိန်၌ မင်းတုန်းမင်းကလည်း ပြင်သစ်တို့ကို ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်

ကာ အီတလီနှင့် အဆက်အဆံများသည့် အချိန်ဖြစ်သည့်အလျောက် အီ
တာလျံလူမျိုးဖြစ်သည့် မိုရိုနီမှာ မြောက်စားခံနေရသည့် အင်္ဂလန်ရှိ
ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ပို့ထားသည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ မနက်ဖြန်
တွင် အရာကျချင် ကျနေတတ်သည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် သူ့နောင်တော်
ပုဂံမင်းနှင့် ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းလို သွေးထွက်သံယိုမှုကို
လိုလားခြင်းမရှိသည့်တိုင်၊ ကြင်နာသနားတတ်၍ ဘာသာတရားကိုင်းရှို
င်းသည့်တိုင် အလောင်းဘုရားသွေးပီပီ စိတ်မြန်သူဖြစ်သည်။

မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့ လာသည့် နိုင်ငံခြားသားများသည် စွန့်၍
လာကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်းကိုယ်တိုင်က ဖိတ်ကြား၍
ရောက်လာသည့် မတ်မွိုင်ဇယ်လီဒန်းဇေးတို့ပင် စွန့်၍ လာကြရခြင်း
ဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုတွေကလည်း ဒုနှင့်ဒေး ရှိနေတတ်သည်။
ထိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုးသည် သူ့ပင်ကိုယ်သဘာဝနှင့် ကိုက်သည်ဟု ဖဲင်နီ
ထင်မိသော်လည်း ထိုလျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုများသည် နန်းတော်အပြင်ဘက်
တွင် မရှိဘဲ နန်းတွင်းမှာသာ ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဖဲင်နီရောက်လာပြီး
တတိယမြောက်နေ့တွင် သူ့ဖခင် မိုရိုနီသည် နန်းတော်ကြီးမှပြန်အလာ
တွင် စာတစ်စောင်ကို ယူလာခဲ့သဖြင့် ဖဲင်နီ အမောတကော ဖတ်
မိသည်။ သူ့အဖေကမူ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဖဲင်နီကို ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့် ကြည့်
နေသည်။ ဖဲင်နီသည် ထိုအပြုံးကို မြင်လိုက်လျှင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်
ရ၏ ။

“မတ်မွိုင်ဇယ် ဆီကစာလေ၊ ဂျူလီဒီလန်ဇေး ဆီက”

ဟု ပါပါက အေးစက်စက်ဖြင့် ပြော၏ ။

ဖဲင်နီသည် စိတ်ပျက်သွား၏ ။ သို့ရာတွင် မျက်နှာပေါ်တွင်ပေါ်နေသ
ည့် စိတ်အားထက်သန်မှုကို မပျက်စေဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ...

“မတ်မွိုင်ဇယ်ဒီလန်ဇေး ဆီက.. ဟုတ်လား ပါပါ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ပါပါရယ်။ သူက သိပ်ကြီးပြီလား၊ ခပ်ငယ်ငယ်လား ပါပါ”

“သိပ်ကြီးပြီ။ သုံးဆယ်လောက်ရှိရောပေါ့”

“ဟင်.. ပါပါကလည်း”

ဟုဆိုကာ စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်ပြီးနောက်..

“ဒီနေ့ညနေ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲကိုလာပြီး သူနဲ့ ကော်ဖီသောက်လှည့်ပါလို့ ဖိတ်တာ”

“သမီးက သွားချင်လို့လား။ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်က ခပ်ကုပ်ကုပ်ပဲ နေကြတာ။ ပြင်သစ်ကုန်သည် ဆိုပါတော့ကွယ်”

“သွားရမှာပေါ့ ပါပါရဲ့၊ အက်ဂါသာကိုပါ ခေါ်သွားရင်ကော”

“မခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ပြင်သစ်တွေဟာ သည့်ပြင် လူတွေနဲ့ သိပ်အပေါင်းအသင်းလုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ အချင်းချင်းလောက်ပဲ ပေါင်းကြတာ၊ ဒီလန်ဇေးတို့က ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တွေ၊ စိန့်ဂျိုးဇက်ကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေနဲ့လည်း သိတယ်၊ နာမည်ကျော် ဘီရှော့ဘီဂန်ဒတ်လည်း သူတို့နဲ့အတူ နေနေတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့မှာ မြန်မာမိတ်တွေလည်း အများကြီးပဲ၊ နန်းမြို့အပြင်မှာ နေတယ်ဆိုပေမယ့် ရွှေနန်းတော်ကြီးက သူတို့ကိုတော်တော် မြှောက်စားထားတယ်လေ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သူ့ကို ခေါ်မသွားတော့ဘူးလေ။ သူ သမီးကို ဒီနေ့ လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်ထားလို့၊ ဒီတော့ သမီးသွားစရာ တစ်ခုရှိလို့ ဆိုပြီး ဖျက်လိုက်မယ်”

ဖင်နီသည် မန္တလေးသို့ ရောက်သည်နောက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်

ပျော်သွားကာ က၍ ထွက်သွား၏။ သူတို့အိမ်နှင့်စာလျှင် ဒီလန်ဇေးတို့ အိမ်ကို သူ သဘောမကျဘဲ မနေနိုင်။ ဒီလန်ဇေးတို့အိမ်မှာ ဝင်းခြံနှင့် အဝါရောင်ခြယ်ထားသည့် တိုက်အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်ပြီး ပြင်သစ် ပြည်တောင်ပိုင်းမှ တိုက်ရိုက်တင်သွင်းဟန် တူသည့် တရုတ်ကတ် အစိမ်းရောင်လေးများ တပ်ထားသည်။ နွယ်ပင်က နံရံပေါ်သို့ တက် လျက်။ နွယ်ပင်တွေကြားထဲတွင် ပန်းပွင့်ပြာကလေးတွေ ပွင့်နေကြ သည်။ ကြက်ဖများနှင့် ကြက်မများသည် ရှည်မျောမျော ဧည့်ခန်း နိမ့်နိမ့် လေးထဲတွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့်။

စားပွဲပေါ်နှင့် ဆေဗရီ ကြွေကော်ဖီပန်းကန်စုံများ၊ မုန့်ပန်းကန်းပြား များကို အဖြူရောင်ပေါ်တွင် အဝါခြောက်ကလေးတွေ ဖောက်ထားသည့် အဝတ်တစ်ခုဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ပင့်ကူမြားတို့ ယှက်နေသည့် ဝိုင် ပုလင်းနှစ်လုံးကို လိမ္မော်သီးပန်းကန်နားတွင် ချထား၏။ ညနေခင်း နေခြည်ဖျော့ဖျော့သည် ထိုချစ်စရာပစ္စည်းလေးများပေါ်သို့ ထိုးကျနေရာ ပန်းကန်စွန်း၊ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် တလက်လက် ဖြစ်နေကြ သည်။

ဆေးဖြူသုတ်ထားသည့် နံရံတွင် ခရစ်တော်၏ ရောင်စုံပုံတော်၊ ဧကရီဘုရင်မကြီး ယူဂျင်နီ၏ ပုံနှင့် ရင်အုံတွင် ဓားလွယ်ယှက်ထားသ ည့် စတားဗက်မေတာ၏ ပုံတို့ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အနီးရှိ စားပွဲလေး တစ်လုံးပေါ်တွင်မူ ဗရင်ဂျီသာသနာပြုနှင့် ဗုဒ္ဓစာပေ သုတေသီတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဘုန်းတော်ကြီး ဘီဂန်ဒတ်တို့၏ ပုံတို့ကို တင်ထားသည်။

ဂျူလီဒီယန်ဇေးသည် ဧည့်သည်တော်ကြီးများကို ကြိုဆိုရန် အခန်း အလယ်တွင် ရပ်လျက်၊ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီလန်ဇေးသည် မလှဟု ဖင်နီ ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် အဆင်အပြင်မှာ အလွန်

ကျက်သရေ ရှိသည်။ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်ရှိပြီး အသွေးအရောင်မဲ့သော အသားမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်။ လှပသော မျက်နှာပေါက်မှာလည်း ခပ်ပိန်းပိန်း ဖြစ်သွား၏ ။

ညိုလဲ့နူးညံ့သည့် မျက်လုံးများသည် အားနည်းသည့်နှယ် အဝေးသို့ ကြည့်လျှင် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ မျက်လုံးကို မှေးကြည့်တတ်သည်။ ပြုံးလိုက်လျှင် ညီညာဖြူဖွေးသည့် သွားကလေးတွေ ပေါ်လာပြီးလျှင် ခပ်မတ်မတ် ထိုင်လိုက်တတ်သည်။ စကားပြောသည်ကို နားထောင်လျှင် ခေါင်းကလေးက တညိတ်ညိတ်လုပ်နေတတ်သဖြင့် သူ့ အထက်တန်း စားဟန်သည် ပို၍ ထင်ရှားနေသယောင်ရှိ၏ ။ အင်္ကျီမှာ အပြာနုရောင် ပိုးအင်္ကျီဖြစ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏ ။ အင်္ကျီသည် သူ့ကိုယ်တွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကပ်လျက်ရှိသည်။

ဂျူလီဒီလန်ဇေးသည် နန်းမြို့တွင်းမြို့ပြင် နှစ်ရပ်စလုံးဝင်ဆံ့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ စိတ်မြန်၍ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်လျှင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ လျှို့ဝှက်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျူလီဒီလန်ဇေးကို အကဲခတ်ရခက်သည်ဟု အချို့က ပြောကြခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူတစ်ပါးပြောသမျှကို တစ်လုံးမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သတ္တိကောင်းသော်လည်း ဘုရင်နှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ရိုသေကိုင်းရှိုင်း တတ်သည်။ သူ့မျက်စိကွယ်တော့မည်ဟု ထင်လျက်ရှိကာ ထိုမျက်စိရောဂါကြောင့် လက်ထပ်ခြင်းမပြုတော့ဟုလည်း ဂျူလီဒီက ပြောသည်။

မစ္စတာမိုရိုနီမှာမူ သူ့အတွေးများကို သူ့သမီးဖြစ်သူ ဖဲင်နီ နားလည်

မည် မထင်သဖြင့် အရာခပ်သိမ်း ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုတော့။ သူ့ပါပါ မစ္စတာမိုရိုနိုသည် လင်ကိုယ်မယားသာ နေရသောဘဝတွင် ကျင့်သားရ နေလေပြီ။ ဖဲင်နီကလည်း သူ့အဖေ၏ သဘောကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ဂျူလီသည် ဖဲင်နီကို ကောင်းစွာ ဆီးကြိုဧည့်ခံသည်။ ဖဲင်နီကို သူ့ အဖေဖြစ်သူ ခပ်ပုပု၊ ခပ်တောင့်တောင့် မစ္စတာလီဒန်ဇေးနှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည့်အခါတွင် ဂျူလီသည် ဖဲင်နီ၏လက်ကို သူ၏ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ သော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ထားသည်။

စိန့်ဂျူးဇက်သီလရှင်ကျောင်းမှ သီလရှင်နှစ်ဦးလည်း ရောက် နေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ ယင်းတို့မှာ သီလရှင်ဆရာကြီး ထရီဇာနှင့် သီလရှင် ဆိုဖီယာတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သီလရှင်နှစ်ဦးသည် ဖဲင်နီကို သိပ် အဖက်မလုပ်ကြဘဲ သူတို့အချင်းချင်းသာ စကားပြောနေကြ၏ ။ ဖဲင်နီ သည် သူတို့ပြောသည့် ပြင်သစ်စကားများကို အကုန်အစင် နားမလည် သည့်တိုင် တိတ်ဆိတ်စွာသာ နားထောင်နေသည်။ သီလရှင်နှစ်ဦးမှာ ရွှေ့နန်းတော်ကြီး အကြောင်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး နာမကျန်းသည့် အကြောင်း၊ အလယ်နန်းမတော် အကြောင်း၊ ဆင်ဖြူမရှင် အကြောင်း၊ (ဆင်ဖြူမရှင် မှာ မိမိအမေ ဝင်ရောက်ခစားသည့် မိဖုရားဖြစ်ကြောင်း ကို ဖဲင်နီသိလိုက်ရသည်။) ဆင်ဖြူမရှင်၏ သမီးတော် သုံးယောက် အကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည်။

“အခုထိတော့ ဆင်ဖြူမရှင်ပဲ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ဂျူလီက ပြော၏ ။ သီလရှင်ဆရာမကြီး ထရီဇာက..

“ဆင်ဖြူရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်ရင်တော့ သမီးတော်တွေကို တစ် ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပေးစားပစ်တော့မှာ။ ဆရာကြီးကတော့ ဆင် ဖြူမရှင်ဟာ ဒီနေ့ စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ဆရာကြီးတို့ သာသနာတော်

အတွက် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း လှူချင်ပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်စောင့်ပြီးကာမှ ဒီနေ့ ဆင်ဖြူမရှင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံတော့ဘူးလို့ ပြောချင်ပြောတာ၊ ဆင်ဖြူမရှင်ဟာ တော်တော် လည်း ရက်စက်တဲ့ အမျိုးသမီး၊ တစ်ခါတုန်းက အပျိုတော်တစ်ယောက် ကို ဆံပင်ဆွဲပြီး ဖိနပ်နဲ့ ပါးရိုက်လိုက်တာကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ ဖူးတယ်”

မစ္စတာဒီလန်ဇေးက သူ့သမီးငဲ့ပေးသော ကော်ဖီခွက်ကလေးများကို လိုက်ကမ်းရင်း..

“အမယ်.... ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ စိတ်မထင်ရင် သည့်ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ မင်းတုန်းမင်းကြီး သက်တော်ရှည်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း ရတော့မှာပဲ။ မင်းတုန်းမင်းကြီးသာ မရှိရင်..”

မစ္စတာဒီလန်ဇေးက လက်ထဲတွင် ကော်ဖီဖန်းကိုကိုင်ရင်း အမူအရာ လုပ်ပြသဖြင့် သမီးဖြစ်သူ ဂျူလီက ဟန့်လိုက်သည်။

“မင်းတုန်းမင်းကြီးမရှိရင် ဘယ်သူက ထီးနန်းကို ဆက်ဆံမလဲ မသိ ဘူးနော်”

ဟု ဖဲင်နီက ရိုးရိုးသားသားမေးလိုက်သည်။

“ပါပါတို့ မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှာတော့ ဒီမေးခွန်းကို မမေးကြဘူး သမီးရဲ့၊ အနည်းဆုံး ကျယ်ကျယ် မမေးဝံ့ကြပါဘူး။ အချင်းချင်းတော့ ပြောမိကြတာပေါ့လေ။ ဘယ်သူ ဆက်ခံမလဲလို့ ပြောရတာကတော့ ခပ် ခက်ခက်ပဲ။ ဥရောပမှာ ဆိုရင်တော့ သားတော်ကြီး ဆက်ခံရမှာပဲ။ ဒီမှာ တော့ ဘုရင်က သူကြိုက်တာကို ရွေးလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဘုရင်မှာလည်း သားတွေအများကြီးလေ။ ပြီးတော့ ဘုရင်ဟာ ကိုယ့်နှမ ကို စုလျားရစ်ပတ် ထိမ်းမြားရတဲ့ ထုံးစံကလည်း ဒီမှာတော့ တော်တော်

အရေးကြီးတယ်”

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သော ဖဲင်နီ အဖို့သော်မူ ထိုစကားကြောင့် များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားသည်။ မို ရိုနီက ပြုံးလိုက်၏ ။

“ဒီမှာက ကမ္ဘာမှာ ရှေးအကျဆုံး ထုံးတမ်း အစဉ်အလာအတိုင်း လုပ် ကြတယ်လေ။ အီဂျစ်ဘုရင်တွေလည်း ဒီထုံးစံအတိုင်း လုပ်တယ်မဟုတ် လား။ အလောင်းဘုရားမင်းဆက်မှာ ဒီအတိုင်းလုပ်တာကတော့”

သီလရှင်မကြီး ထရီဇာက..

“ခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းကတော့ သမီးတော် စလင်းမင်းသမီးကို အချစ်ဆုံးပဲ။ စလင်းမင်းသမီးဟာ သူ့မယ်တော်ကြီး ဝင်စားလို့ထင်သတဲ့။ တစ်ခါတော့ စလင်းမင်းသမီးလေးကို မယ်တော်ကြီးရဲ့ စက်ခန်းဆောင် ထဲက ခေါ်သတဲ့။ မယ်တော်ကြီးရဲ့ ခန်းဆောင်က မယ်တော်ကြီး ကံ တော်ကုန်ကတည်းက ချိပ်ပိတ်ပြီး ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီခန်း ဆောင်ထဲ ရောက်တော့ စလင်းမင်းသမီးလေးက ဘယ်နေရာမှာ ဘာ ပစ္စည်းရှိတယ် ဆိုတာ အပ်ကျမတ်ကျ ပြောနိုင်တယ်ဆိုပဲ။ ဘယ်နေရာ မှာ ဘယ်ဝတ်လဲတော်တွေ ထားတယ်၊ ဘယ်ရတနာသေတ္တာထဲမှာ ဘယ်လက်ဝတ်ရတနာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ပြောနိုင် သတဲ့။ အဲဒါကိုလည်းမြင်ရော စလင်းမင်းသမီးလေးဟာဖြင့် သူ့ မယ်တော်ကြီး ဝင်စားတယ်လို့ မင်းတုန်းမင်းကြီးက တစ်ထစ်ချ ယူဆ လိုက်တော့တာပဲတဲ့”

ဂျူလီက..

“စလင်းမင်းသမီးလေး ကြည့်ရတာ တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတယ် နော်။ စကားလည်း သိပ်မပြောလှဘူး။ ခပ်အေးအေးပဲ။ ထီးနန်း

အရိုက်အရာကို ဘယ်သူပဲ ဆက်ဆံဆက်ခံ၊ သူကတော့ မိဖုရားခေါင်း
ကြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

စကားဝိုင်းတွင် အမြဲတိတ်ဆိတ်နေပြီး ကိတ်မုန့်လေးများကို
ပန်းကန်ထဲသို့ လိုက်ထည့်ပေးနေသည့် မစ္စစ်မိုရိုနီက မြန်မာလိုပြော
လိုက်၏။

“ဆင်ဖြူမရှင်သာ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ရင်တော့ စလင်းမင်းသမီး
ကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ မိဖုရားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်ဖြူမရှင်က
သူ့သမီးတွေကိုပဲ မိဖုရားအမြောက်ခိုင်းမှာပေါ့။ အလယ်နန်းမတော်
အကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိတယ်လေ။ မင်းတုန်းမင်းကြီး
သာ အလျင်နတ်ရွာစံပြီး သူ့ကျန်နေခဲ့ရင် သူပဲ ချယ်လှယ်နေမှာပဲ”

သူ မြန်မာလိုပြောလိုက်သဖြင့် မစ္စတာဒီလန်ဇေးသည် မနေတတ်မ
ထိုင်တတ် ဖြစ်သွားကာ

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ ၊ သမီးရေ.. ဟောဒီက မင့်အန်တီ
မိုရိုနီက သမီးချုပ်ထားတဲ့ ပိုးထည်ကို ကြည့်ချင်လို့တဲ့ကွာ၊ ပြလိုက်ပါဦး”

ဖဲင်နီက ဂျူလီပြုသည့် ပိုးထည်အုပ်များ ကြည့်နေစဉ်တွင် သီလရှင်
များလည်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြ၏။

မကြာမီ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ထိုသူမှာ မစ္စတာဒါ
ဗီရာ ဆိုသူဖြစ်ပြီး အသက် အနည်းငယ်ကြီးသည့်တိုင် မွန်ဆီယာဒီလန်
ဇေးထက် ကြည့်၍ ကောင်းသည်ဟု ဖဲင်နီ ထင်လိုက်မိသည်။ မွန်ဒီယာ
ဒါဗီရာမှာ အညတရ ကုန်သည်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ မှူးမျိုးမတ်
နွယ်ထဲက ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အရပ်ပု၍ ဝဖိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်သည့်တိုင် ခန့်ခန့်
ညားညားဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းနေသည်။ ဖြူဖွေးစပြုသော
နှုတ်ခမ်းမွေးကိုလည်း သေသပ်စွာ ရိပ်ထားကာ ကြယ်သီးပေါက်ထဲတွင်

ဖဲကြီးနီတစ်ခုတပ်ထား၏။ မွန်ဆီယာဒါဗီရာက သူ့ခေါင်းကိုငုံကာ သူ့လက်ကို နမ်းလိုက်သည့်အခါတွင် ဖဲင်နီသည် နန်းတော်ထဲရောက်နေသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသေးသည်။

လောကရေးရာများကို နှံ့စပ်သူတို့အဖို့မူ ဒါဗီရာကို လူသူမရှိသည့် သဲကန္တာရကြီးအလယ်ကောင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့်တိုင် အထက်တန်းစား ပြင်သစ် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ချက်ချင်း သိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင် သူ့လက်ထဲ၌ သတင်းစာစက္ကူအဟောင်းဖြင့် ထုပ်ထားသည့် ဝိုင်ပုလင်း သုံးလေးလုံးကို ကိုင်ထားသည့်တိုင် သူ့ဟန်ပန်သည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မပျောက်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဂျူလီနှင့် မွန်ဆီရာဒီလန်ဇေးတို့ သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားသည်ဟု ဖဲင်နီ ထင်လိုက်မိသည်။ ဟုတ်၊မဟုတ်တို့မူ သေချာစွာမပြောနိုင်။

ဒါဗီရာသည် ပုလင်းများကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ရင်း ပြီးလျက်...

“မတ်မြိုင်ဇယ်ဂျူလီအတွက် ကျွန်တော့်ခြံက ထွက်တဲ့ လက်ဆောင်ပါ”

ဒီလန်ဇေးတို့ သားအဖ၏ မျက်နှာထားသည် ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအမူအရာသည် ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကျေးဇူးစကားဆိုကြသည်။

ထို့နောက်တွင် အမျိုးသားသုံးယောက်သည် စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။ ဒါဗီရာမှာ မကြာသေးခင်က ပြင်သစ်ပြည်မှ စာများနှင့်

သတင်းစာများကို ရရှိခဲ့၏ ။ ဒါဗီရာသည် ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်းမှ ဖော့ဆိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ဂျူလီယူလာသည့် ဖန်ခွက်များထဲသို့ လောင်းထည့်ရင်း...

“ပြင်သစ်ပြည်မှာတော့ လွှတ်တော်အစည်းအဝေး ပြီးတော့မယ် ထင် တယ်ခင်ဗျာ၊ မကြာခင် ဖေဖော်ဝါရီလထဲကို ရောက်တော့မယ် မဟုတ် လား၊ လွှတ်တော်အစည်းအဝေး ပြီးသွားတယ်ဆိုရင် ဆူဆူပူပူ သတင်း တွေ ကြားရဦးတော့မယ် လေ။ ဥပဒေဝါဒီတွေနဲ့ အော်လီယွန်းစ်ဂိုဏ်း သားတွေ အချင်းချင်း ကွဲပြားမှုတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ပါမှ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဘုရင်တစ်ပါးကို နန်းတင်လို့ရမှာ”

မိုရိုနီက ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့် ..

“ဘယ်ကလာ ဖြေရှင်းလို့ရမှာလဲဗျာ၊ တစ်ဖက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဒီ ရှန်ဗိုးဟာ သူ့နှာခေါင်းပေါက်လို အင်မတန် စိတ်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူမျိုး။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင် မတ်မဟွန်ဟာ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ထောက်ခံ မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ဒါဗီရာက လေသံခပ်တည်တည်ဖြင့် ..

“မက်မဟွန်ဟာ ပြင်သစ်သမ္မတ နိုင်ငံတော်အတွက် တိုက်ခွဲပေမယ့် ဘုရင်ကို သစ္စာရှိတဲ့သူဆိုတာ မေ့သွားပြီထင်တယ်။ သူ့ကိုသာ သမ္မတ အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ရင် မက်မဟွန်ဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံကြီးကို စည်းလုံးညီညွတ်အောင်လုပ်ပြီး ဘုရင်တစ်ပါးကိုတော့ နန်းတင်မှာ အမှန်ပဲဗျာ၊ မက်မဟွန်ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ ကို အပ်နှင်းလိုက်တဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ရမှာပဲ”

ဒီလန်ဇေးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမှာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကမှ ရေးဆွဲပြီးခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ သစ်ဟာလည်း သမ္မတနိုင်ငံနဲ့ ဧကရာဇ်ဘုရင်စနစ်ကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဲဒီအခြေခံဥပဒေအရ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအထဲမှာ နပိုလီယန်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်လည်း ပါမယ်။ သမ္မတနိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ အခြေခံမူတွေလည်း ပါမယ်။ လွှတ်တော်ရဲ့ လက်အောက်ခံဖြစ်တဲ့ ဥပဒေအရ အုပ်စိုးတဲ့ မင်းတစ်ပါးလည်းရှိမယ်၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုရင်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ဧကရာဇ်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ သမ္မတလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အနှစ်အရသာကတော့ အတူတူပါပဲ။ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေအရ အုပ်ချုပ်ဖို့ပဲ လိုတယ် မဟုတ်လား”

ဒါဗီရာက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြလိုက်ကာ

“ခင်ဗျားပြောသလောက် မလွယ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေ လိုချင်တာက အင်္ဂလိပ်တို့၊ ဘယ်လ်ဂျီယန်တို့မှာလို ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေလည်းရှိတယ်၊ ဘုရင်လည်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ အခြေခံဥပဒေနဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်စနစ်ကို လိုချင်တာ”

မိုရိုနီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်..

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ဩစတြီးယားနဲ့ တူနေပြီပေါ့။ အာဏာက လူတွေရဲ့လက်ထဲမှာ။ အုပ်စိုးမှာက ဘုရင်။ နောက်က ကြိုးကိုင်မှာက သာသနာက ကြိုးကိုင်မှာ။ ဒီအထဲ လွှတ်တော်ထဲမှာ ဂိုဏ်းတွေတစ်စု တစ်စု တိုက်နေကြတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အီတလီမှာတော့ အီတလီပြည်ကြီးကို တစ်စည်းတစ်လုံး တည်း တည်ထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘုရင့်ဂိုဏ်းသားရော၊ သမ္မတနိုင်ငံ ဂိုဏ်းသားရော၊ ဒီမိုကရေစီ နောက်လိုက်တွေကိုရော၊ အားလုံးကို ဖျက်သိမ်း ပြီး တစ်စုတည်းက စုလိုက်တာပဲ”

ဒါဗီရာက..

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ အီတလီ ဒီလိုဖြစ်သွားတာလည်း ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေ ကူညီလိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဒါကိုလည်း ထည့်ပြောဦးမှပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟောဒီက ဒီလန်ဇေးနဲ့ သဘောတူတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အခြေခံဥပဒေသစ်ဟာ ပြဿနာ အားလုံးကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘေးများနဲ့တကွ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကို အသက်ပေးပြီး တည်ထောင်ထားကြရတဲ့ ဘုရင်စနစ် ပျက်သွားတာဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မက်မဟွန်တို့မှာ မှန်ကန်မှုရှိတယ်၊ သူတို့က ဂမ်ဗတ်တာ တို့လို လူတွေမဟုတ်ဘူး”

“ရေရှည်အမြင်နဲ့ ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ မျှော် လင့်စရာဆိုလို့ ဂမ်ဗတ်တာတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဗျ”

မိုရိုနီက ပြောသည်။

“ဒါတော့ ခင်ဗျားနဲ့ သဘောမတူဘူးဗျာ။ ဂမ်ဗတ်တာဟာ ဘုရင်မ ဟုတ်ဘဲ ဘုရင်ဂိုဏ်းဖမ်းနေတဲ့သူ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘုရင်စနစ်ကြောင့် မကောင်းတာရှိရင် ကောင်းတာတွေလည်း ရှိအောင် လုပ်ရမယ်။ ခု တော့ ကိုယ်ထီးကိုယ့်နန်းနဲ့ နေရတာတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေလည်း ရှိ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဧကရာဇ်ဘုရင်စနစ် မရှိတော့ရင် အဲဒါတွေ အားလုံးပျောက်ပြီး ထီးကျိုးစည်းပေါက် ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ဒီလန်းဇေးက..

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဘုရင်စနစ် ရှိတော့ကော ဘာလုပ်မှာလဲ။ သမီးကညာ မဆက်လို့ စစ်တိုက်တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ”

ဒါဗီရာက အေးစက်တင်းမာစွာဖြင့် ..

“အိုး..ဒါကတော့ သမ္မတနိုင်ငံမှာလည်း စစ်ဖြစ်ချင် ဖြစ်ကြတာပဲဗျာ။ ပါရီကွန်မြန်းဖြစ်လို့ လူတွေ ဘယ်လောက်သေခဲ့ရပြီလဲ။ ဒီမှာ..မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားလည်း ကုန်သည်ပဲ။ ဒီတော့ ရိုးသားတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဝန်ခံပါ။ ဒုတိယဧကရာဇ် နိုင်ငံတော်ကြီးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်ပြည်ကြီးမှာ စီးပွားဥစ္စာ ဘယ်လောက်တိုးတက်ခဲ့သလဲ။ ဘယ်လောက် စည်ပင်ပြောခဲ့သလဲ။”

ဒီလန်းဇေးက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ကာ..

“တော်စမ်းပါဗျာ..။ ဘယ်လောက်များ ဖြစ်ထွန်းလိုက်လို့လဲ။ နိုင်ငံခြားမှာ နယ်ချဲ့ချင်တာနဲ့ ပြည်တွင်းမှာ ဂိုဏ်းဂဏတွေဖွဲ့ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က ခွက်စောင်းခုတ်တာနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရတာပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ ဒုတိယ ဧကရာဇ် နိုင်ငံတော်ကြီး ဘာများကျန်ခဲ့သေးလို့လဲ။ စီးပွားရေးလည်း ချွတ်ခြုံကျဘဝ ရောက်သွားတာပဲ”

ဒါဗီရာက..

“ဟောဒီက မြန်မာနိုင်ငံလောက်တော့ ကျန်ပါသေးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ ပျော်တာ။ ဒီမှာနေရတာကို ပြင်သစ်ပြည်မှာ နေရတာထက်တောင် ပျော်သေးတယ်။ ခု ကိုယ့်ထီးကိုယ့် နန်းနဲ့ရှိတဲ့ နေရာဆိုလို့ အရှေ့တိုင်းမှာပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့်

ထီးနန်းတွေကို မြင်ချင်တွေ့ချင်လို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အရှေ့တိုင်းကို လာနေကြတာပေါ့။ အလို.. ဆရာတွေ၊ ကျွန်တော့်ဝိုင်လေးလည်း မြည်းကြည့်စမ်းပါဦး”

ဒါဗီရာသည် သူ့ဝိုင်အရက်ခွက်ကို မြောက်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးများ ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးညွတ်ပြလိုက်ပြီး ဝိုင်ကို တစ်ကျိုက်တည်းဖြင့် မော့ချလိုက်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာမူ ဝိုင်ကို တစ်ကျိုက်လောက်သာ သောက်ကြသည်။

ဖင်နီက သူတို့စကားတွေကို နားထောင်နေရသဖြင့် ပျင်းလှလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေက အိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူနှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာသည့်အခါ ဝမ်းသာသွားသည်။ မိုရိုနီသည် သူ့ဘာသာသူ သဘောကျ၍ ရယ်ကာ ကြမ်းတမ်းသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဟိုရှောင်ဒီရှောင်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အချိန်မှာ မိုးချုပ်စအချိန်ဖြစ်၍ ညီအစ်ကိုမသိတသိ အချိန်မရောက်မီ အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ မှောင်လာလျှင် ကုလားမြို့ထဲတွင် သွားလာရသည်မှာ အန္တရာယ်များသည်။ ဖင်နီသည် သူ့အဖေကိုမိအောင် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာရင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ..

“ပါပါ ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲ ဟင်”

“ဒါဗီရာအကြောင်းကို တွေးမိလို့ပါ။ ဒီလန်ဇေးပြီးရင် ဒါဗီရာဟာ မန္တလေးမှာရှိတဲ့ ပြင်သစ်တွေထဲမှာ အရိုးသားဆုံး၊ စိတ်ရင်းအကောင်းဆုံး ပြင်သစ်တစ်ယောက် ပါပဲ။ ပါပါတို့ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြတာချည်းပဲ။ ပါပါ ရယ်မိတာက သူ့စိမ်လာတဲ့ ဝိုင်ကြောင့်ပါ”

“သူ့စိမ်လာတဲ့ဝိုင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ပါပါ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားတဲ့ စပျစ်ခြံကူးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် စိမ်တာတဲ့ လေ။ သူ အချဉ်တစ်ခါပေးတုန်းကလည်း သူ့ဝိုင်ကို သောက်လို့မရလို့ ဟင်းရွက်သုပ်တို့ ဘာတို့မှာ ချဉ်ရေအဖြစ် အသုံးပြုလိုက်ရတယ်”

“သူတို့တစ်တွေက နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ သိပ်ပြောကြတာပဲနော် ပါပါ။ အမှန်ကတော့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးတွေကို ဒီမှာလာပြောလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ပါပါ၏ အပြုံးကိုမူ သူမမြင်ရ။ ပါပါ၏ အပြုံးကိုမူ သူမမြင်နေကျဖြစ်သည့်တိုင် ထိုအပြုံးကိုမြင်လျှင် ဖဲင်နီ စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်စမြဲ။

“ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဖြစ်တာတွေ၊ ဂျာမဏီမှာ ဖြစ်တာတွေ၊ အီတလီမှာ ဖြစ်တာတွေဟာ မန္တလေးမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို အဆုံးအဖြတ်ပေး လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရယ်”

ဖဲင်နီသည် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှသော သူ့ဖခင်၏ နိမိတ်ဖတ် ချက်များကို ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်သည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်က ဥ ရောပတိုင်းပြည်များရှိ ဝန်ကြီးများအဖွဲ့တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် ကိစ္စများ မဟုတ်။ မွန်စီယာဒါဗီရာစိမ်သည့် ဝိုင်အရက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် လူတော်တော်များကို တွေ့ဖူးခဲ့လေပြီ။ ယခု ဒါဗီရာ မျက်လုံးထဲမှ သူ့အား အမြတ်တနိုးကြည့်နေသည့် အကြည့်ကို သူမြင်ခဲ့ လေပြီ။ ဖဲင်နီသည် ခါတိုင်းထက် စိတ်ကြည်လင်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေသည်။

စုဗုရားကလေးနှင့် ဆင်ဖြူမရှင်

*